

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ABD'nin Hesapları Tutmadı

Savaş Geri Tepti

• Devimin
Olgunlaşması• Ergenekon
Operasyonu da
Sistemi
Kurtaramayacak• Yeni
Dünya
Gücü:
Rusya• Küba'daki
Değişimler
Ne anlama
Geliyor• Munzur'la
Beraber
Akmak• Kafkasya'da
Savaş!

TUZLA TERSANESİNDE YİNE ÖLÜM! 16 İŞÇİ DENİZE DÜŞTÜ 4 İŞÇİ DAHA ÖLDÜ!

31 Temmuz
03 Ağustos
Munzur
Festivali

Devrimin Olgunlaşması

Proletaryayla burjuvazi arasındaki sınıf savaşı Türkiye ve Kürdistan'da 40 yıldır çok şiddetli, yoğun ve yaygın olarak sürüyor. Bu kadar uzun bir süre içinde, bu denli yoğun-devrimci mücadele, aynı dönem devrime çok yakın ülkelerde vardı yalnızca. Öne çıkan devrimci mücadelelerimizle dünyada devrime en yakın ülkeler arasında yerimizi aldık. Bu yoğun-devrimci mücadeleyi, bu uzun iç savaşı bütün yönleriyle irdelemeye devam edeceğiz.

Türkiye'de olayların devrimci yönde gelişmeye başladığı 68'den bu yana, Vietnam savaşı Vietnam halkının zaferiyle sonuçlandı. Şili'de sosyalist Salvador Allende devlet başkanı seçildi ve 73'te askeri faşist darbeye devrildi. Portekiz'de 74'de devrim oldu. Angola ve Mozambik'te devrimci ulusal hareketler zafere ulaştı ve sömürgecilik sistemi yıkıldı. Filistin halkının kurtuluş mücadelesi kırk yıldır sürüyor. 79'da Nikaragua'da devrim gerçekleşti. O dönem başlayan Kolombiya devrimci mücadelesi kırk yıldan fazla bir zamandır güçlenerek sürüyor. Diğer Latin Amerika ülkelerinde gerilla hareketleri uzlaşmayla sonuçlanınca oradaki halklar başka yollardan iktidara geliyorlar. Türkiye ve Kürdistan devrim mücadelesi zafere ulaşamadı, ancak büyük bir güç durumuna gelmiştir.

Sınıflar savaşımının 68'den itibaren keskinleşmesi ve sıçrama göstermesinin temelinde, toplumu oluşturan sınıfların diyalektik ilişkisi var. Emperyalizmle işbirlikçilik temelinde gelişen Türkiye'nin tekeli sermayesi 60'ların sonlarına doğru iyice güçlenmiştir. Ekonomik egemenliği ele geçiren işbirlikçi tekeli sermaye, ekonomik gücüne dayanarak politik egemenliği de tamamen ele geçirecek duruma gelmiştir. İşbirlikçi tekeli burjuvazinin ekonomide güçlenmesiyle birlikte, emperyalizmin

sömürüsü artmış ve egemenliği de pekişmiştir. Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı ileri boyutlara varıyor. Tekellerin ekonomik ve politik koşulları iyice kötüleşiyor. Emek-sermaye karşıtlığı büyüyor. Kitlelerin ayaklanmaları, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesine bağlı olarak artıyor, yaygınlık kazanıyor. Sınıf savaşımı her bakımdan yeni ve devrimci bir döneme giriyor.

İşçilerin fabrika işgalleri, maden işgalleri, devrimci gençliğin yükselen devrimci eylemleri, kitlelerin devrimci sokak gösterileri, köylülerin toprak işgalleri ve mitingleri, 15-16 Haziran büyük işçi ayaklanması, 71 devrimci çıkışı sınıf savaşımının yeni bir döneme, devrimci bir döneme girdiğinin somut olgularıdır.

68 eylemleri, 15-16 Haziran ve 71 devrimci mücadeleleri burjuva düzeni sarsan ilk depremlerdir. Daha sonraki yıllarda, sürecek olan devrimci kitle eylemlerinin temel taşları daha o dönemde döşendi. O

güne dek burjuva diktatörlüğüne boyun eğmiş olan halk kitleleri devrimci eylemlerinin yarattığı sarsıntıyla içinde buldukları durumdan çıkmaya ve burjuvaziye karşı harekete geçmeye başladılar. Politik mücadele geniş kitleleri etkisi altına aldı. Devrimci hareket ise geniş kitlelerle kaynaştı ve kitleleşti. Devrimci mücadele zafere ulaşamadı, fakat, başarıya ulaşması için gereken temelleri oluşturdu. Zaten proletaryanın kurtuluşu yolunda burjuva egemenliğe son verecek olan mücadele bir-iki eylemle sınırlı değildir. Devrimin zaferi için bir dizi çarpışma bir dizi ayaklanma ve eylemlerden geçmek gerekiyor.

Sınıf savaşımı açık savaşım biçiminde gelişmiştir. Kapitalizmin iç çelişkilerinin keskin oluşu, burjuva devletin baştan beri gerici, militarist, anti-demokratik ve anti-proleter yapısı daha sonraki süreçte, 71 askeri faşist darbesi sırasında faşist biçim alması, halk kitleleri üzerinde sürekli uygulanan ağır politik baskı ve saldırı, sınıf savaşımının şiddetli ve açık savaşım olarak gelişmesini getirdi. Proletarya ve halk kitlelerinin savaşımı kaçınılmaz devrimci biçimler aldı. Savaşım

70'lerde ve günümüze değin gerçek anlamda bir "savaşım" olarak sürdü. Bu sürecin başlangıcı 71'deki doğrudan eylemlerdir, açık çatışmalardır.

Bu temel aynı zamanda genel hareketin derinliğinin ve zenginliğinin de temelidir. Aynı dönemde birçok mücadele biçiminin birlikte ortaya çıkması, bir taraftan bilinçli ve örgütlü kitle hareketi diğer taraftan kendiliğinden kitle eylemlerinin yan yana görülmesi, ekonomik-politik gelişmenin eşitsizliğine bağlı olarak farklı gelişme düzeylerinde ifadesini bulan mücadeleler, emekçi kitlelerin kendi durumlarına bağlı olarak giriştiği sayısız eylem genel hareketin ne kadar geniş olduğunu gösteriyor. Bu hareket, bütün birbirinden kopuk gibi görünen kitle eylemleri, farklı düzeylerde seyreden mücadele, hepsi ortak bir temelden, tümünü etkileyen ortak bir zorunluktan, devrimin zorunluluğundan doğuyor ve gelişiyor. Bu sayısız olay ve hareket birbirinden ayrı olsalar da, tümü bir devrimi hazırlıyor. Sayısız olay, çatışma, kitlelerin istekleri bir noktada toplanır, üst üste binner, bir bileşke, bir tarihi olay, bir devrimi meydana getirir. Hareketin geldiği nokta burasıdır.

Başyazı

70'e doğru ve 70 başında yapılan kitlesel eylemlere, 15-16 Haziran'a ve 71 devrimci mücadelesine rağmen, halk kitleleri o günkü koşullarda devrimi gerçekleştirecek durumda değildi. Halklar devrimi yapacak denli örgütlü ve bilinçli değildi. İşçi sınıfı 15-16 Haziran'ı yaratmasına karşın sınıf bilinci ve sınıf örgütlülüğü zayıf olduğundan daha ileri gideemedi. Aradan 40 yıl geçtikten sonra, bugün işçi sınıfı bilinç olarak, örgütlülük olarak ve pratik deneyim bakımından o dönemle karşılaştırılmayacak kadar gelişkin, ileri olmasına rağmen, burjuvaziyi deviremediğine göre, o sıra bunu hiç yapamazdı. Zaten mücadeleye yeni atılmış, yeni yeni örgütlenmeye başlamış, sosyalizmle yeni tanışmış kitlelerin bu durumuyla devrimi gerçekleştirmesi elbette beklenemez. Ancak giriştiği bir dizi eylem ve ayaklanmayla devrimin koşullarını hazırlayabilir, devrimi olgunlaştırabilir. Halk gerek 71 öncesi ve sırasında gerek 70'li yıllar boyunca ve gerekse günümüze dek verdiği kesintisiz devrimci mücadeleyle devrimin koşullarını her bakımdan olgunlaştırmıştır.

71 devrimci mücadelesi gerçek anlamda devrimci bir çıkış oldu. Hareket o dönem hedefine ulaşamadı, fakat kitlelere başarıya ulaşmanın yol ve yöntemlerini gösterdi. İşçi sınıfı zafere ulaşmak için yeniden yeniden ayağa kalkarken, halklar hedeflerine doğru yürürlerken, ancak o dönemin devrimci önderlerinin yarattığı devrimci değerleriyle, coşkusıyla ve örneğiyle bunu başaracaktır.

Devrimci mücadele 73'ten itibaren yeni bir atak, yeni bir yükseliş içine girdi. Halk kitlelerinin devrimci mücadelesinin yükseliş çizgisine girmesinde o dönemin nesnel sosyo-ekonomik koşullarının etkisinin yanı sıra önceki dönemin verilen mücadelelerinin de kesin bir etkisi var. 73 sonrası devrimci mücadelesi, birçok yönden kendisini yaratan önceki dönemin mücadele anlayışını aşmıştır. Aşması da kaçınılmazdı. İşçi sınıfı belli bir mücadeleden sonra yürüdüğü yolu, o sıradaki zayıflıklarını, toyluklarını vb. yeniden ele alır ve kazanmak için yapılanlardan dersler çıkarır. Bu yöntem işçi sınıfının daha ileriye gitmesini, mücadelenin yeni aşamalarına varmasını sağlar. Hareket önceki mücadele aşamasını aşarken, onun devrimci değerlerini de birlikte taşımıştır. Hareket 80'lere geldiğinde teorik ve pratik bakımdan çok daha donanımlı ve yetenekli duruma gelmiştir. Devrimci komünist güçler 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü yıllarında örgütlü devrimci mücadeleyi kesintiye uğratmadan sürdürürken 71 ve 73 sonrası devrimci sürecin değerlerine ve deneyimlerine dayanmıştır. Kürt halkı 84'de yeni bir mücadele dönemini başlatırken, 70'li yılların birikimlerine dayandı. 80'li yıllardan bugüne devrimci hareketin önder ve sürükleyici kadroları 70'li yıllarda şekillenen kadrolardır.

Proletaryanın sınıf savaşımı, halkların devrimci mücadelesi her seferinde daha ileri gitmiştir. Bu günden geçtiğimiz dönemlere baktığımızda, hareketin büyük mesafeler aldığı, kendini aştığını ve devrimi gerçekleştirecek kadar pratik ve politik kapasiteye ve deneyimlere sahip olduğunu çok rahatlıkla söyleyebiliriz.

Tekelci sermayenin ve faşist devletin halkların üstünde on yıllar boyunca şiddet uygulaması hem karşıtı yarat-

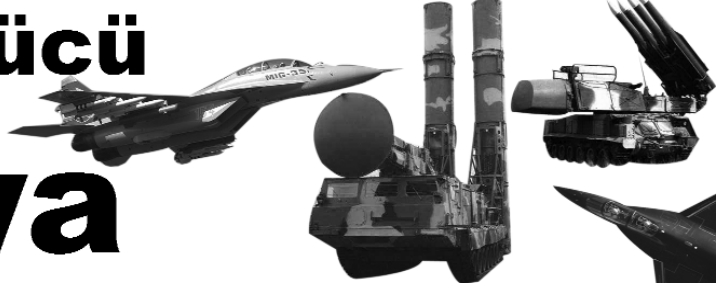
mış, ve hem de mücadeleyi daha da şiddetlendirmiştir. Komünistler, halk kitleleri burjuvazinin gerici şiddetine devrimci şiddetle yanıt verdi. Bu süre içinde sınıf mücadelesi bütün şiddetiyle sürdü. Sınıf savaşımının belli bir aşamada iç savaş düzeyine yükselmesi, bizde sınıf savaşımının nasıl ileri bir gelişme gösterdiğini ortaya koyuyor. Sermaye güçleri, devrimci işçi hareketini, devrimci halk hareketini ezme, onu yoketmek için 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de askeri faşist darbe yaptı; diğer dönemlerde de, onu aratmayan aynı faşist terör uyguladı. Peki bu neyi gösteriyor; sermayenin gücünü mü, yoksa devrimci hareketin gücünü mü? Elbette ki, devrimci hareketin gücünü gösteriyor. Faşist devlet terörü burjuva vahşeti, burjuvazinin gücünü değil, güçsüzlüğünü sergiliyor. Son derece iyi örgütlenmiş, belli bir kitle temeline sahip, emperyalizmle işbirliği halinde hareket eden ve dünya emperyalizminin desteğine sahip egemen bir güce faşist bir devlete karşı hep savaş içinde olmak, her defasında daha büyük bir şiddetle onların karşısına çıkmak, burjuvazinin değil, devrimci hareketin ne kadar güçlü olduğunu ortaya koyuyor. Tüm mücadelesi burjuva terör altında geçen devrimci hareket, bütün bu çetin süreç boyunca, her seferinde daha bir çelikleşmiş ve savaşım yeteneği kazanmıştır.

Savaşımını bu denli uzun sürmesi ve bu zaman içinde böylesine yoğun politik olayların meydana gelmesi salt öznelikle açıklanamaz. Olayların temelindeki nesnel ilişkileri ve harekete geçirici itici güçleri bulup çıkarmak gerekir. Olayların temelindeki itici güçler, emek-sermaye çelişkisi ve karşıtlığıdır; karşıtların mücadelesidir, sınıf mücadelesidir. Proletaryaya burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki, işbirlikçi tekelciliğin gelişimi ve emperyalizmin egemenliğinin güçlenmesiyle birlikte keskinleşmiştir. Sınıf çatışmaları, daha doğru bir ifadeyle sınıf savaşımı, temeldeki karşıtlıkların büyümesiyle beraber şiddetlenmiştir. Emek-sermaye çelişkisinin yanında Kürt halkının üzerindeki ulusal baskıdan kaynaklanan çelişkiler, halk kitlelerinin demokrasi eğilimiyle burjuva devletin anti-demokratikliği arasındaki çelişki ve çatışmalar görünürdeki olayların altında yatan itici güçlerdir.

Bu temel aynı zamanda genel hareketin derinliğinin ve zenginliğinin de temelidir. Aynı dönemde birçok mücadele biçiminin birlikte ortaya çıkması, bir taraftan bilinçli ve örgütlü kitle hareketi diğer taraftan kendiliğinden kitle eylemlerinin yan yana görülmesi, ekonomik-politik gelişmenin eşitsizliğine bağlı olarak farklı gelişme düzeylerinde ifadesini bulan mücadeleler, emekçi kitlelerin kendi durumlarına bağlı olarak giriştiği sayısız eylem genel hareketin ne kadar geniş olduğunu gösteriyor. Bu hareket, bütün birbirinden kopuk gibi görünen kitle eylemleri, farklı düzlemlerde seyreden mücadele, hepsi ortak bir temelden, tümünü etkileyen ortak bir zorunluluktan, devrimin zorunluluğundan doğuyor ve gelişiyor. Bu sayısız olay ve hareket birbirinden ayrı olsalar da, tümü bir devrimi hazırlıyor. Sayısız olay, çatışma, kitlelerin istekleri bir noktada toplanır, üst üste biner, bir bileşke, bir tarihi olay, bir devrimi meydana getirir. Hareketin geldiği nokta burasıdır.

C. DAĞLI

Yeni Dünya Gücü Rusya

İç basında fazla ilgi çekmedi, fakat ABD Savunma Bakanlığı Pentagon'da dokuz şiddetinde bir deprem etkisi yarattı, geçen ay ortaya çıkan bir haber. Yankeelerin ruhlarına işlemiş bütün korku kodlarını kırmızıya çevirecek kadar tarihsel ve simgesel değer taşıyordu bu gelişme. Evet, Rusya, bir hava üssü kurmaya karar vermişti, hem de ABD'nin 90 mil açıklarındaki Küba'ya.

1962 yılının o buz gibi anılarıyla yaşamaya devam edenler için, bunun anlamı açıktı. Rusya, bir süper güç olarak dünya politik arenasına kırmızı görmüş boğa gibi dalmaktaydı. Hatırlanacaktır, 1962 yılı, Küba'da bulunan SSCB füzeleri yüzünden, emperyalist dünya ile sosyalist blokun bir nükleer savaşın eşiğinden döndüğü yıldır. Ama aynı zamanda, SSCB'nin ABD emperyalizmi karşısında geri adım atmıyan, ona denk bir süper güç olduğunun açık bir ilanıydı.

Bilindiği üzere, yaşanan ekonomik krizle beraber, ABD'nin dünya hegemonyasının yerle bir oluşu ardından, bu hegemonyayı hangi gücün ele geçireceği üzerine ciddi tartışmalar başladı bile. İşte, Rusya'nın Küba'ya askeri hava üssü kuracağı haberi, bu tartışmaların ortasına bomba gibi düştü. Acaba Rusya, 1962'nin tarihi ve simgesel önemine açıktan gönderme yapan bu adımı, dünya politikasına dönüşünün bir ilanı olarak mı tasarlıyordu?

Evet, Rusya kendi başına bir güç olduğunu göstermek için bu adımı atmıştı. Yoksa bu adımı, geçen sene başında ABD'yi yerden yere vuran konuşmasında Putin mi atmıştı? Ya da belki de, kırk küsur ekonomik sektöre, yabancıların girişini yasaklayan bakanlık kararnamesindeydi ilk işaret fişekleri. Ama pekala, Kosova'nın bağımsızlığına karşı çıkarken, "gerekirse güç kullanırız" diyen Rusya Genel Konsey Başkanı'nın çıkışında bulmak mümkün bu adımı. Ya da zengin Potosi sahalarında bulunan Shell-BP gibi şirketleri kapı dışarı ederek, vb. vb.

Rusya'yı Kaybeden "Batı"

Görüldüğü gibi Rusya'nın bu son çıkışı duru gökte çakan bir şimşek değildi. Tersine, adım adım gelmişti bu noktaya. IMF'nin sıradan bir bürokratinin önünde yerlere kadar eğilen sarhoş Yeltsin'den NATO'ya karşı "misliyle yanıt verecek gücümüz var" diyen Putin'e. Emperyalist 'Batı', acaba nerede yanlış yapmıştı? İp nerede kopmuştu?

Sorunun pek gizemli bir cevabı yok. Herkesin tahmin edebileceği gibi, Yeltsin'in başkanlığı Putin'e bırakılmasıyla, Rusya'nın talihi döndü. Ancak, tek bir kişinin, koca bir ülkeyi ve talihini değiştirebileceği inancı, biz marksistlere çok yabancısıdır. Putin'in kaderini belirleyen, 98 yılında yaşanan o büyük kriz oldu. Yıkımın çapı öylesine büyüktü ki, Sibirya'dan Baltık'a kadar, 50 milyondan fazla işçi, koca ülkeyi devrimin eşiğine getiren genel grev dalgası başlatmıştı. Devrim kapından döndü ve Putin, ülkeyi bu duruma getiren emperyalist menegeneyi kırmaktan başka bir şansın bulunmadığını gördü.

Gerçekten de, emperyalizmin Rusya'yı kaybetmesi, onu bağımlı bir ülke haline getirme çabalarının bir sonucuydu. 1991 yılında iktidara gelen karşı-devrimciler, siyasi egemenliklerini emperyalizme dayanarak sürdürebildiler; emperyalizm ise, tekrar Sovyet kabusu canlanmasını diye, sosyalizmin tüm ekonomik alt yapısını yıkarak işe başladı.

Oysa Rusya, 70 yıldan fazla ayakta kalan sosyalizmin geliştirdiği muazzam altyapı, ekonomik güç ve uyum, inanılmaz bir kültürel birikim ile, emperyalist sistemin bağımlı bir ülkesi olmayacak yapıdaydı. Rusya, varolan alt ve üst yapısıyla, bağımlılık statüsüne sığdıramazdı. İşte bu nedenle emperyalizm, ekonomiyi ve kültürel birikimi çöktürmek için elinden geleni yaptı. Ta ki, ülke devrimin eşiğine gelene dek...

İşte bu noktada, Rusya'daki karşı-devrimci iktidar önünde iki seçenek belirdi. Ya emperyalist Batı'ya yaslanmaya devam edecekler ve devrim kabusunu büyütecekler, ya da sosyalist dönemin ortaya çıkardığı ekonomik ve kültürel birikimin çöküşünü engelleyerek, Batı'ya rağmen bir bağımsız güç olacaklardı. Yeltsin-Putin nöbet değişiminin temelinde, işte bu ikilem yatıyordu. İpler ta o zaman koştular.

Kolay mı Bağımsız Kalabilmek?

Emperyalist sistemin hegemonyasında kolay değil. Hele ki, doğalgazdan petrole, uranyumdan sonu gelmez ormanlara dek, inanılmaz güç bir doğal zenginliğe hükmediyorsanız.

Putin'le beraber, Rusya karşı-devrimci iktidarının ilk hedefi, ekonomik yıkımı durdurmak ve devrim tehlikesini uzaklaştırmaktı. Ancak, SSCB dönemi, birbirine komşu bu 15 ülkeyi, ekonomik, demografik ve kültürel olarak öylesine iç içe geçirmişti ki, tahrip olan güçleri yeniden diriltmek için, her şeyden önce Rusya'nın bir "bölgesel güç" olması zorunluydu. Ukrayna'dan Kazakistan'a, Moldova'dan Tacikistan'a kadar irili ufaklı bütün eski Sovyet ülkeleri, üretimin tedarik zinciriyle ulaşım ve haberleşme altyapısıyla, boru hatlarıyla ve nüfus özellikleriyle öylesine iç içe bulunuyordu ki, az çok komşu ülkeler statüsünün ötesine geçen bir birlik ile ayakta kalabilirlerdi. Bu yüzden, Rusya'nın emperyalist dünya ile eski Sovyet cumhuriyetleri üzerindeki nüfuz mücadelesi, bir paylaşım sorunundan çok, bir ayakta kalma, bağımsız varlığını koruma sorununa dayanıyordu.

Bilindiği gibi, Rusya bu mücadeleyi kazandı, ayağa batan küçük bir diken gibi varlığını sürdüren Gürcistan'ı saymazsak; bir bölgesel güç haline aldı. Ancak, Putin yönetiminin asıl amacı gerçekleşmedi; yani Rusya halkı sosyalizm ve devrim umutlarından uzaklaşmadı. Aksine, eski Sovyet halkları, 90'lı yıllarda ilk kez karşılaşılan açlık ve işsizlik tehlikesinin yarattığı panik durulanca, sosyalizm üzerine daha dingin bir kafayla düşünmeye başladılar. 2004'te yapılan bir araştırmada, Rusya halkının %46'sı, yeni bir Bolşevik devrimi destekleyeceğini belirtiyordu. 2006'da ise halkın %80'i, sosyalizmi her yönden kapitalizme üstün gör-

Rusya

düklerini açıklıyordu. Ve en son, geçen ay yapılan bir araştırmada, Rusya tarihinin en kahraman kişiliği olarak Stalin, tüm rakiplerini açık ara ile geride bırakarak birinci oluyordu.

Kuşkusuz, bütün bunlar Putin yönetimindeki karşı-devrimci blok için, hiç de iyiye işaretler değildi. Bu handikaptan kurtulabilmenin tek yolu, bir emperyalist güç olarak dönmektir.

Yeni Bir Emperyalist Güç mü?

Dünya üzerinde, emperyalist emeller taşımayan tek bir ülke burjuvazisi yoktur. İster Paraguay'da olsun, iste Bangladeş'te... en bağımlı burjuvaların bile hayali, tüm dünyada ayrıcalıklı bir nüfuz sahibi olmaktır. Bütün mesele, bu hayale uygun ekonomik, siyasi, diplomatik ve elbette askeri güç birikimine sahip olup olmamaktır.

Bu açıdan bakıldığında, Rusya'nın sahip olduğu ekonomik güç, ABD, Almanya ve Japonya ile rekabet edebilmesinin çok gerisindedir. Elbette Gazprom gibi alanında dünyanın en büyüğü sayılan sanayi şirketleri bulunmakta. Hatta, bu sanayi devlerine kene gibi yapışıp muazzam servetler elde eden oligarklar da var. Ancak genelde para-sermaye, özelde banka sermayesi, bu sınıfa yoğunlaşmanın yakınına bile ulaşamamaktadır. Moskova Borsası, oldukça güdük kalmıştır. Rusya'daki bankalar öylesine cılız sermayeye sahiptir ki, Türkiye İş Bankası bile, hepsinden daha çok para-sermayeye hükmetmektedir.

Bu zaafiyet nedeniyle Rusya, dünyaya sermaye ihraç eden değil, bağımlılık yaratmayan bir meta alışverişi ile yetinen bir ülke konumundadır. Rusya, eğer bir dünya gücü olmak istiyorsa, bunu ekonomik gücüne dayanarak başaramayacaktır. Ama kendini, emperyalist efendilerle kolaylıkla yarışa sokabilecek bir güç potansiyeline sahiptir: Askeri güç.

Gerçekten de, ABD'nin silah endüstrisi ile rekabete girişebilecek tek güç Rusya'da bulunmaktadır. Oldukça gelişkin bir silah envanterine sahiptir Rusya. Kızgın çöllere yağmur ormanlarına kadar her iklimde hiç tutukluk yapmadan çalışan Kalashnikov piyade tüfekleri... Hafif ama alabildiğine etkin ağır makineli silahlar... Uzun menzilli M ve A serisi obüsler ve ağır toplar... Omuzdan atılan etkin SA, Kornet ve Fagot roketler... Çok başlıklı kıtalararası Topol-M füzeleri... S-300, S-400, Tor M-1 gibi çok etkin savunma füzeleri... Sadece son nesli sayacak olursak, Mig 29, Mig 31, Mig 33, Mig 35, Su 30-MK, Su 34, Su 35, Su 37, Su T-50, Tu 22, Tu 160 gibi çeşitli sınıflarda avcı, avcı bombardıman, bombardıman ve ağır bombardıman uçakları (ki sınıflarında NATO'lu rakiplerini geride bırakıyor çoğu)... T-84, T-90 tankları... Ka-50, Ka-52, Mi-24, Mi-28, Blueprint ve daha pek çok nakliye ve saldırı helikopterleri... Uçak gemileri ve çeşitli sınıflarda nükleer denizaltılar... Ve burada sayılamayacak kadar çeşitte başka silahlar... Ve pek çoğu kendi dallarında en önde gelen silahlar bunlar.

Putin yönetimi, bu avantajı farkettiler ve 8 Mayıs'ta Kızılmeydan'da, görkemli bir askeri geçit töreni düzenledi. Bu gösteri Rusya'nın bundan sonra dünya ile ilişkisini hangi kanal üzerinden yürüteceğinin ilanıydı. Nitekim, İran ve Suriye'ye satılan Tor M-1, İskender gibi füzeleri, bölgenin askeri güç dengelerini tersine çevirecek etkinlikte silahlardı. Yunanistan, ABD yapımı savaş uçaklarından çok daha üstün olan Rus Sukhoi uçaklarına yönelmeye karar veriyordu. Ayrıca S-300 ve S-400 füze sistemlerine de talip oluyordu. Nihayet Chavez, milyarlarca dolarlık silah anlaşmasıyla yetinmiyor, Rus ordusunu Venezuela'ya davet ediyordu.

Rusya'nın girdiği yol, sonunda onu emperyalist bir güç hali-

ne getirecek midir? Buna şimdiden kesin bir cevap vermek zor. Fakat, Venezuela ve Küba örneğinde kolayca görebileceğimiz gibi, emperyalist işgal tehdidi altında yaşayan halklar, dünya arenasına yeniden dönen bu alternatif güce, biraz rahatlamak için sarılmayı sürdürecektir.

Rus karşı-devrimci yöneticileri, dünyanın devrimci halklarını rahatlatıyor! Ama tarih, mantığa uymayan bu türden ironilerle doludur. Yoksa pek yavan, dümdüz bir tarih olurdu.

Kafkasya'da Savaş!

Kafkasya'da savaş patlak verdi. Perşembe gecesi (7 Ağustos'u 8'e bağlayan gece) Gürcü tankları Güney Osetya'ya saldırdı. Başkent Şinvali ağır top ve füze ateşine maruz kaldı. Kent yerle bir oldu. Oset yetkililerin açıklamalarına göre 2000 insan öldü.

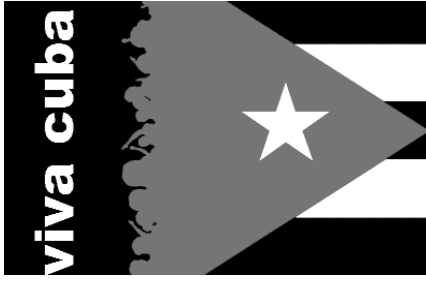
Üç günlük çarpışmalarda iki Rus uçağı düştü. Pek çok Gürcü tankı, zırhlı araç ve topu imha oldu. Bir Gürcü gemisi batırıldı. Ateşkes ve barış çağrı ve niyetleri dillendirilmesine rağmen, şu saate kadar (10 Ağustos gecesi) fiili savaş durmuş değil.

Gerilim uzun süredir devam etmekteydi. ABD desteğindeki Saakaşvili yönetimi bir gece öncesinde Osetler'in taleplerini kabul ettiklerini söylerken, aynı saatlerde ani bir saldırının emrini de veriyordu. Bir taraftan NATO'ya girme çabaları sonuca ulaşmamış, diğer taraftan "bölünmüş topraklarını" birleştirememiş Saakaşvili yönetimi, ABD'nin bu has adamı, tam da Olimpiyatlar'ın başladığı bir sırada, saldırıya geçti. Öte yandan bu, apaçık bir ABD planı gibi görünmüyor. Bir Rus yetkilinin deyişiyle, "Kosova'da gördüğümüz şeyler bunlar, Irak'ta gördüğümüz şeyler. Şimdi de aynı şeyleri burada yapıyorlar. Şu açık ki, ABD olmaksızın Gürcistan bunların hiçbirini yapamaz."

Bu, uzun süreli "Rusya'nın kuşatılması" planının bir parçası. Adım adım hazırlanan, parça parça adımları atılan bir plan bu. Rusya, bu plana karşı uzun süredir çeşitli düzeylerde mücadele yürütmekteydi. En son Kosova'nın "bağımsızlık ilanı" sırasında "gerekirse güç kullanırız" açıklamasını yaptığında pek çokları bunun salt blöf olduğunu düşündü. O zaman da söylemiştik. Gelişmeleri çok yönlü ele aldığımızda Rusya'nın güce başvurabileceğinin altını çizmiştik. İşte Gürcistan'ın Osetya'ya saldırısı, bu şartlarda, kaçınılmaz olarak Rusya'nın sert tepkisini tetikledi. Ama işin en dikkat çekici yanı, Rusya'nın çok kısa sürede (resmi açıklamaya göre 14 saat sonra) harekete geçerek cevap vermesi oldu. Muhtemelen bunu ABD tarafı bile beklemiyordu. Zira bu gibi durumlarda önce diplomasi trafiği olur genelde.

Kuşku yok ki bu savaşta Gürcistan'ın en ufak bir zafer şansı yoktu. Üstelik Abhazya da Kodori geçidini almak için harekete geçti. Emperyalistlerin baskıları da kar etmedi. Elbette savaş bir şekilde sona erecek. Kuvvetle muhtemeldir ki daha fazla büyümeden taraflar masaya oturacaktır. Ama bundan sonra Saakaşvili'nin işi çok zor olacak. Altı her an boşalabilir. Ve böyle bir durumda ABD planları seketeye uğrayacaktır. (İran dün "nükleer programımızdan vazgeçmeyeceğiz" açıklaması yaptı.) Tabii Gürcistan'ı kısa sürede NATO'ya almazlarsa...

Gürcistan'ın destekçilerinden biri de Türkiye idi. Gidişat odur ki, bu darbeyi yiyenlerden biri de Türkiye olacaktır. Hibe ettiği onca silah, Gürcü ordusuna verdiği eğitim vb. Rusya tarafından "alacak-verecek hanesine" çoktan yazıldı bile. Bölgede Saakaşvili üzerinden yapılan planların boşa çıkması ile hem ABD'nin yakın dönem planları aksayacak, hem de TC'nin planları. Kapımızdaki savaşın gidişatını dikkatle izlemekte fayda var. Sonuçları mücadele şartlarını çok yakından etkiliyor çünkü.

Küba'daki Değişimler ne anlama geliyor

Bu sınırlamalar artık yararsız hale geldikleri için kaldırıldı. Küba, Amerika Birleşik Devletleri'nin ekonomik ambargosuna rağmen, ekonomisini güçlendirmek için kendisine yeni ortaklar buldu. Bu yapılan yenilikler, politik bir kırılma anlamına gelmez. Bu reformlar -ki, üzerinde ulusal boyutta uzun tartışmalar yapıldı- Kübalıların, ekonomik sistemlerini muhafaza ederek, dünyadaki gelişmeleri yakalamaya ne kadar istekli olduklarını gösterir.

Batı basını, Raul Castro'nun başkan seçilmesinin ardından, Küba'da yapılan değişimlerle ilgili bıkırtıcı, bitmek bilmeyen yayınlar yaparak, adanın ekonomisinin olası liberalleştirilmesini, şimdiden kutladı. Küba söz konusu olunca, her zaman yüzeysel ve yanıltıcı davranışlar sergilerler. Ve bu bir gerçek. Evet, elektrikli ev aletlerinin elde edilmesinde, otellere girişte ve cep telefonu kullanımındaki sınırlamalar yakın zamana yürürlükteydi ve bunun rasyonel bir açıklaması vardı. Ama çokuluslu haber kaynakları, bunları her nedense görmek istemediler. Aslında, Fidel Castro'nun seçimlere katılmama kararından kısa bir zaman önce, Küba sosyalizmini geliştirmek amacı ile, 2008 yılı başlangıcında, bütün ülkede yoğun bir tartışmaya başlanmış ve 1,3 milyon öneri üretilmişti.

Elektrikli Ev Aletleri

Medya, tamtam davullarına ve tencerelerine vurarak ile ilan etti "Kübalılar artık elektrikli ev araçları ve diğer malzemeleri elde edebilecekler..." Bunların satışının sanki daha önceden yasaklanmış gibi anlaşılmasını istediler. Gerçek çok farklı. Küba'da elektrikli ev aletlerinin satışı asla yasaklanmadı. Küba'da sadece, enerji üretiminin yeterli olmadığı bir dönemde, bütün halkın ihtiyaçlarını karşılamak için, bazı bilgisayar ürünleri, fazla enerji tüketen elektrikli ocak ve mikro dalga fırınlar gibi aletlerin satışı yasaklandı.

Aslında, Sovyet Bloku'nun yıkılmasından sonra, 1991 yılında başlayan ve Özel Dönem (el periodo especial) diye adlandırdıkları süreçte, Küba uluslararası pazarın karşısında yalnız kaldı. Dış ticaretinin %80'ini kaybetti. Ayrıca Amerika tarafından uygulanan, acımasız ekonomik saldırganlık, ekonomiyi yeniden kötüleştirdi. Bu güzel Karayip adası, yokluklar ve kötü koşullar altında çok örselendi. Özel olarak da enerji yetersizliği nedeniyle uzun süreli karartmalara maruz kaldı. İşte bu dönemde yetkililer, elektrikli cihazların satışını sınırladı. Bu sınırlamalar tamamen haklı nedenlerle yapılmıştı. Bu türlü bir enerji tasarrufuna gidilmeyip, sorumsuz davranılmış olsaydı, sistem çökerdi. Bundan dolayı da kısıtlamalar, Kübalılar tarafından güçlü bir şekilde desteklendi.

Kübalılara, yaratıcılıkları ve katlandıkları zahmetler için teşekkürler. Küba Çin ve Venezüella gibi ülkelerle kurulan ye-

ni ticari ilişkiler nedeniyle daha güçlü bir ekonomiye sahip olurken, enerji sorununu da çözmeyi başardı. 2006 yılında uygulamaya konan "Enerji Devrimi" projesi ile ülkedeki bütün ampuller yenilendi. Televizyon, buzdolabı, vantilatör gibi elektrikli aletler daha modern ve daha az enerji harcayan tipleriyle değiştirildi. Milyonlarca Kübalı devlet tarafından desteklenmiş, yani pazar fiyatının altında dağıtılan bu ürünlerden yararlandı. Teşekkürler, Enerji Devrimi.

Gerçekleştirilmiş olan enerji tasarrufu ile de halkın istemleri karşılandı. Videoların ve benzeri aygıtların, bilgisayarların, elektrikli ev araçlarının yenilerinin elde edilmesine gelince, bunu zaten, kısıtlamaların ileriye yönelik nedeni bize açıkladı. Böylece Kübalılar daha geniş bir tüketim malı seçimine de kavuştular. Bu nedenle, kısıtlamalar yalnız bir dizi ekonomik yapı faktörü ile açıklandı. Yani, sınırlamalar enerji üretim eksikliğinden kaynaklanmıştı. Zaten, Batı basını da, bu konunun etmenleri üzerinde durarak üzülmüdü! Ayrıca, "birçok Kübalının, mütevazı maaşları ile fiyatı piyasalar tarafından belirlenen, satışta yüksek bedelli bu mallara erişemeyeceklerini" tekrarlayıp durdu. Medya haklı olarak, bu konunun altını çizmek için acele etti. Evet, bu bir gerçek. Ama, bu gerçek, fakirlik içinde yaşayan dünyanın, çok büyük bir kısmını da ilgilendiriyor. Onların başlıca endişeleri, bir DVD okuyucusu ya da bir mikrodalga fırını elde etmek değil, onların talepleri bugün Küba'da sıkıntı ve acısı yaşanmayan, sağlık ve eğitime ulaşabilmek, günde üç kez yemek yiyebilmektir.

Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü'nün (FAO), son tarım ve gıda raporuna göre, dünyada gıda güvensizliği, bütün gezegende 854 milyon kişiyi etkilemekte. Gıdasızlık çeken bu insanların, 9 milyonu sanayileşmiş ülkelerde yaşamakta. Amerika kıtasında sadece üç ülke, 2015 dünya gıda zirvesinin amaçlarına ulaşmış durumda. Bu ülkeler Küba, Guyana ve Peru.[4] UNESCO'ya göre, şu anda, dünyada her beş kişiden biri okuma yazma bilmiyor, yani, 774 milyon kişi okuryazar değil. 74 milyon çocuk okulsuz. Yine, UNICEF'e göre, her gün beş yaş altı 26.000 çocuk açlıktan veya tedavi edilebilir hastalıklardan hayatını kaybetmekte. Yani dünyada her yıl 9,7 milyon çocuk bu nedenlerden dolayı ölmekte.

Latin Amerika'nın Batı ile olan sorunsal ilişkisi ve Üçüncü Dünya ülkeleri nedeniyle, çokuluslu araştırmalarda, planlı olarak Küba gerçeği hep atlanır, listelerde yer yerilmez çünkü o iyi bir örnektir ve kaçınılmaz olarak da karşılaştırmalar sürecektir.

Cep Telefonları

Küba'da, birincisi ekonomik, ikincisi de teknolojik sebeplerle, sınırlanan cep telefonu kullanma hakkı genişletildi. Za-

Küba

ten, 90'lı yıllarda, Batı dünyası tarafından da cep telefonlarına ulaşma imkanı kısıtlanmıştır.

O dönemde Küba'nın, halka cep telefonu sağlamanın dışında başka öncelikleri vardı. Konut, ulaşım ve gıda sorunlarının tehdit edici boyutlara ulaşması, onları daha çok ilgilendiriyordu. Bugün Küba'da gıda sorunu çözülmüş durumda. Ulaşım sorunu çözülmekte, özellikle Çin'den ithal edilen, çok sayıda otobüs için de teşekkürler. Konut sorununa gelince, şüphesiz bu, halkın göğüs gerdiği birincil sorun olmaya devam etmekte.

Bu durum Küba'ya özgü bir sorun değil. Dünyanın başta gelen herhangi bir şehrinde aynı gerçek var. Tıpkı, Paris'te de olduğu gibi. Ama bir farkla: Küba'daki konut yetersizliğine Amerika Birleşik Devletleri neden olmakta. Amerika'nın yaptırımları, Küba'da yılda ek 100.000 konutun yapılmasını engellemekte. Paris'te durum böyle değil, onların karşısında saçma sapan bir yanlış var. Sonuç olarak, Paris'te 100.000 fazla konut, rahat sınıfların mülkiyetinde ve boş bulunurken, aynı şehirde 100.000 aile, başlarını sokacakları bir çatı aramakta. Bu duruma karşı bir kanun olmasına rağmen yetkililer bunu kesinlikle uygulamadılar. Küba'da, vatandaşlar, böyle bir skandalı asla kabul etmezlerdi.

İmar Bakanına göre Fransa'da, 1,6 milyon kişi banyosuz ve duş imkânlarından yoksun konutlarda yaşamakta. Bir milyondan fazla Fransız "aşırı nüfus yoğunluğu" diye adlandırdıkları, kuruluşlarda barınmakta. 550.000 kişi pansiyonlarda, bunların da 50.000'i çocuk, 146.000 kişi karavanlarda, 86.000 kişi sokaklarda yaşamakta. Hâlbuki Fransa'da iki milyona yakın konut boş, bunlardan 136.554'ü Paris'te. Diğer bir saçmalıkta şu: Yalnız Paris'te, 32.000 boş konut için vergi ödeniyor, oysa bu vergiyi oturarak ödeyebilecek 136.000'den fazla insan var. Fakat yetkililer, bu gerçeğe gözlerini kapamayı tercih ettiler.

Cep telefonları konusuna geri dönersek, bu konudaki kısıtlama sebeplerinden ikincisi teknolojikti (Washington, Küba'nın Florida Boğazı'nda bulunan fiberoptik kabloyla bağlantı kurmasını engelliyor. Ayrıca, bundan dolayı, Kübalıların internete ulaşımaları da hala kısıtlı). Küba'nın aşırı derecede pahalı ve kısıtlı bir uydu bağlantısı var. İşte bu haklı sebep yüzünden cep telefonlarına kısıtlama getirilmişti. Ekonomik durum düzelince bu hizmet de nüfusun tamamına sunuldu ama henüz fiyatları çok yüksek. Cep telefonu kullanımı Batı'da yaygın olmasına rağmen, gezegenimizde pek çok yurttan için, hâlâ lüks.

Oteller Giriş

Oteller gelince, iletişim araçları yine bir taraf tutma sınavı verdi. Batı basınının söylediğinin aksine, 1 Nisan 2008 tarihine kadar lüks otellere giriş yasak değildi, ama sınırlandırılmıştı. Buradaki açıklama da sosyal ve ekonomik düzlemde olacaktır.

1959'da devrimin zaferinin ilan edildiği dönemde, yöneticileri çok kaygılandıran ve de kökünden kurutmak istedikleri bir olgu, doksanlı yıllarda (Özel Dönem'de -ç.n) yeniden dirildi: Fahişelik. Bu sorunu yok etme girişimleri esnasında, Kübalıların karşısına yapmaları gereken birtakım zorluklar çıkınca Havana hükümeti, halkın turistik altyapılara girişini sınırlandırmaya karar verdi. Bu sosyal olgu henüz yok olmadı, büyük ölçüde zayıflatıldı. Otellerde çalışan sosyal işçilere, emeklerin-

den ve ekonomiye yapmış oldukları önemli katkılarından dolayı teşekkürler.

İkinci açıklama ekonomik temeldir. 90'lı yıllardan itibaren başlatılan turizmin, baş döndürücü gelişimi karşısında, Küba otelleri yabancılar ve Kübalılar için yetersiz kaldı. Yetkililer tarafından ekonomik bir muhakeme yapılarak, bilhassa yaz mevsimlerinde, yabancılar için bir ayrıcalık yapılmasına karar verildi. Ülkesinin dışında tatil yapacak bir turist, parasını harcayacağı ülkede beklentilerini bulamayarak hoşnut olmaması, o ülke için önemli bir kazanç kaybı olurdu. Zaten, çok az Kübalı lüks bir otelde harcayabileceği gelire sahip. Ayrıca bu gelirini, diğer sektörlerde harcadığında parası da ülke içinde kalacaktı.

Batı basını yine, Kübalılar için çok yüksek olan otel fiyatlarının, onların gelirleriyle orantısı üzerinde durdu. Associated Press (AP) ajansına göre, çok az Kübalı geceliği 173 dolar olan, başkentin itibarlı turistik kuruluşlarından biri, aynı zamanda Ernest Hemingway'nin sık sık gitmeyi tercih ettiği "Ambos Mundos" (dört yıldızlı) oteline para ödeyebilirdi. Haklı. Ama bir farkla! Ünlü bir otelin odasına girmenin, üçüncü dünya vatandaşları ve gelişmiş ülkelerde yaşayanların büyük bir bölümü için de lüks olduğu gerçeğinin altının çizilmesi bir kez daha unutulmuştu. Karşılaştıralım, örneğin, kaç Fransız, Paris'te bulunan beş yıldızlı Ritz otelinin bir odası için (en ucuz tarifeyi söylersek) 730 dolar ödeyebilir?

Ekonominin Liberalleştirilmesi mi?

Bir ihtimal mi? Bu reformlar Küba ekonomisini liberalleştirmeye doğrumu götürüyor? Bunu düşünmek yanlış olurdu. 80'li yıllarda Kübalıların, bolca bulunan tüketim mallarına rahatlıkla ulaşabildiklerini hatırlamak gerekir. Daha uzun yürürlükte kalması doğru bulunmayan kısıtlamaların kaldırılması üzerine kısa bir tartışma yukarıda yapıldı.

Diğer yenilikler de hızlı bir şekilde uygulanmalı. Aynı zamanda Küba hükümeti, tarımsal üretimi artırmak için, kullanılmayan toprakları küçük özel girişimcilere kiralamaya karar verdi. Zaten, şu anda temel gıda maddelerinin fiyatları da zirveye tırmanmış durumda.

Küba'da akla uygun değişimler, 1959 yılında gerçekleştirildi. Ada bu tarihten beri sabit evrimi içinde, ve de orada sürekli eleştiriler yapılmakta. Bundan emin olmak için, ulusal, özel olarak da günlük gazetelerden Juventud Rebelde (Asi Gençlik) ve Trabajadores'ı (İşçiler) okumak yeterli. Bu gazetelerin sesleri üst noktalarda ve ödünsüz. Üst düzey yöneticiler arasında, bu tartışmaları canlandırmak, sürekliliğini sağlamak konusunda, inkâr edilemez bir politik istek var. Raul Castro'nun kızı seksolog Mariela Castro, lezbiyen, gey azınlığının haklarını ve "Sosyalizm, ama daha az yasaklı" düşüncesini savunuyor. İletişim araçları ise, bu gerçekleri algılamıyormuş gibi numara yapıyorlar. Hayır, tam tersine onlar -beklentilerini- ifade ediyorlar.

Çokuluslu haber kaynakları, Washington ve Avrupa Birliği, Kübalılar Pazar ekonomisine geri dönmeyecekler. Onlar, daha rasyonel, daha dürüst ve çağdaş sosyalizmi kurma yolundaki mücadelelerine devam edecekler.

Salim Lamrani / Kaynak: Latin Bilgi

Ortadoğuda neeler oluyor

Son aylarda Ortadoğu'da ilginç gelişmeler yaşanmakta. Suriye-İsrail, İsrail-Hamas arasındaki görüşmeler ve Lübnan'da bir sonuca ulaşan iç trafik birbirini takip etmekte ve hepsi birbiriyle barış-uzlaşma adıyla bir dizi görüşmeler gerçekleştirilmektedir.

Önce, uzun zamandır gizli yürütüldüğü ve aracılığını Türkiye'nin yaptığı artık kabul edilen Suriye-İsrail görüşmeleri sürüyor, Lübnan'da Hizbullah'la hükümetin Katar'daki görüşme ve uzlaşmaları sonuç verdi ve defalarca ertelenen Cumhurbaşkanlığı seçiminde tarafların onayladığı isim (Mişel Süleyman) seçildi. Hizbullah hemen bir açıklama yaparak, iktidara gelmeyi amaçladıklarını ve düşmanlarına karşı silah kullanmayacaklarını söyledi. Aslında bu söz İsrail'e yönelik de bir açıklamaydı.

Hamas ise İsrail'le kapalı kapılar ardındaki Mısır aracılığıyla yaptığı görüşmeleri gözlerden uzak tutmaya çalışırken, Suriye-İsrail yakınlaşmasına tepki olarak Şam'daki bürosunu İran'a taşımaktan söz ediyordu ki, görüşmeler topal bir ateşkes anlaşmasıyla sonuçlandı. Böylece hem Hizbullah hem de Hamas, ABD ve İsrail'le örtülü de olsa bölgedeki olası İran savaş rüzgarlarına desteklerini sunmuş oldular.

Suriye ise... 1970'li yıllarda Mısır-İsrail arasındaki Camp David görüşmelerine darılan, Mısır'ı Araplara ihanetle suçlayan Suriye, 1992'de Madrid'de İsrail'le barışa niyetlenmiş ancak müzakerelerin merkezindeki Filistin devrimini ezme planları halklar tarafından büyük tepkiyle karşılanınca Arafat'ın çekilmek zorunda kalışıyla Suriyenin Golan sorununu masada çözmeye arzusu gerçekleşmemişti. O günlerden sonra Suriye-İsrail arasındaki Golan Tepeleri sorunu ancak şimdi masaya yatırılmış oluyor. Hem de Rusya'nın yeniden Ortadoğu'da konumunu Suriye üzerinden güçlendirmeye hız verdiği ve İsrail'in İran'a yönelik bir saldırıda öncü olacağını haberleri arttığı bir zamanda gizli görüşmeler hükümetlerin üst bürokratlarının katılımıyla açıktan yapılmaya başlanıyor. Geçen haftalarda gerçekleşen son görüşme ise, İran'a savaş hazırlıklarının hızlandığı bir sırada yapıldı ve Suriye temsilcisi "talebimiz sadece Golan Tepeleri değil, ABD'nin uluslararası arenada Suriye'yi izolasyon çabasının kırılması" diyerek bu defa da İran'la ilişkilerini kesmeye hazır olduklarının da sinyallerini verdi. Böylece işbirlikçi Arap hükümetleri bir kez daha bölgede gerçekleşen savaşlar üzerinden kendi işbirlikçi konumlarını güçlendirmede ne kadar yetenekli olduklarını göstermiş oldular.

İsrail, İran savaşının hazırlıklarının arttığı, karşılıklı tehditlerin havada uçtuğu bu dönemde düşmanlarını, daha doğrusu kendini zayıf düşürecek bütün unsurları bertaraf edip, savaşın gelişiminde her hükümetin kendi halkını kontrol etmesini, İsrail'e yönelmesini engellemenin arayışına girmiştir. Öte yandan, bu görüşmeler, ABD'nin çöken imajının son bir gayretle düzeltme, Rusya'nın bölgede yeniden atağa geçişinin önünü alma arayışlarını da içermektedir.

Bunlarla birlikte, İsrail'in Suriye ve Hamas'la görüşmesinin yanında ABD'nin de Talibancılarla gizli görüşmeler yaptığı söy-

leniyor ve yine bu görüşmeler paralelinde Afganistan'da Talibancıların kimi bölgelerde denetimi yeniden ele geçirdiği ifade ediliyor. Öyle anlaşılıyor ki ABD, İran'da arkasını kollayabilmek için Talibancılarla uzlaşma arıyor.

Geçen haftalarda ABD'nin yaptığı başka bir gizli görüşme ise İran "muhalifleri" ile... Irak savaşından da alışkın olduğumuz bu görüşmeler, ABD'nin saldıracağı ya da hedef tahtasına oturduğu ülkelerin iktidarları tarafından dışlanmış "muhalif" örgütleriyle yapılıyor. ABD böylesi görüşmeleri çoktan rutine bağladı. Ancak bu seferki görüşmeler doğrudan savaşa yönelik gibi. Çünkü görüşmeleri takip eden günlerde ABD meclisi İran savaşı için 400 milyon dolar bütçe ayrılmasını onayladı. Tüm bunlar ABD'nin hemen bir askeri harekate girişeceğinin birer göstergesi olmasa da ABD'nin saldırı hazırlıklarını iyice yoğunlaştırdığının bir aynasıdır. Önceki gün ABD-İngiltere askeri birlikleri ile İran ordusu aynı zamanda Hürmüz Boğazı'nda karşılıklı tatbikatlar yaptılar ve artık her şeyden etkilenen petrol fiyatları bu tatbikatlarla yeni bir üst sınıra ulaştı.

ABD'nin, seçimler sonrasında tazelenmiş bir güçle savaşa kaldığı yerden devam edeceği, dış politikasında hiçbir değişiklik olmayacağı kesin. İşin ilginç yanı ve emperyalizmin çıkmazı, 3.Dünya savaşında ABD'yi hem yavaşlatan hem de hızlanmaya mecbur bırakan nedenlerin aynı olmasıdır. Son devasa krizler dünya devi tekellerin iflasını gündeme getirmekte ve kimi yabancı ekonomistlerin, "bu salt bir mali kriz olsaydı çoktan bitmişti. Dördüncü dalganın sıkıntılarını yaşadığımızı göre, salt mali aşırılıklardan, kötü düzenlemelerden daha öte bir şey rol oynuyor olmalı" demeleri, krizleri kapitalizmin çevirecek güçte olmadığını itirafıdır. Kimi ABD komutanları Afganistan ve Irak savaşları devam ederken yeni bir savaşı ABD halkının ve ordusunun kaldıramayacağını belirtiyor. Ama ABD'nin önünde, tarihinin bu en güçsüz aşamasında savaşı ilerletmekten başka seçenek bulunmuyor. Savaşın sunacağı dev ihalelere, yıkımlara açılacak yeni alanlara acil ihtiyaçları var.

ABD, İran savaşı için henüz AB'yi ikna edemedi ama her zirve toplantısında İran tehdidi propagandasını yapmaktan da geri durmuyor. BM'nin İran'a yaptırımları artırma kararı alması ve bunda Fransa'nın da etkili olması, diğer göstergelerle birlikte düşününce önde gelen AB ülkelerinin de bir İran savaşına uzak kalamayacaklarının işaretidir. Emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü, AB ülkelerini daha fazla fiili savaştan uzak tutamayacaktır. ABD, İran'da işinin Saddam Hüseyin'i devirmekten daha zor olacağını biliyor. O nedenle ABD, bulabildiği en geniş fiili savaş cephesini oluşturmak istiyor ve savaş için ayrılan 400 milyon dolar gibi yüksek bir meblağı sadece İran'ı gizli savaş öncesi yıpratmak için kullanacaktır. Ancak gelişmeler hızlı ve savaşın burada kalmayacağı kesin... Emperyalizm kaybedeceği bir dünya savaşının yelkenlerini doldurmaya devam ediyor.

İşçilerin Yaşamı Eylem

28 / 07 / 2008

Bir İşçi Cinayeti Daha

Mersin'in Tarsus ilçesinde yüksek gerilim hatlarının geçtiği direkte bakım çalışması yapan özel bir şirkete ait işçiler, TEDAŞ belirttiği saatten önce elektrik verince akıma kapıldı. İşçilerden 1'i öldü, 1'i ağır yaralandı.

Kırklarsırtı Mahallesi'nde yeni döşenen elektrik hatlarının yapım işini üstlenen İşillar Firması çalışanlarından Kenan Tok(27) ile Hasan Karataş(29) dün saat 18.00 sıralarında kablo bağlamak için yüksek gerilim hattının geçtiği direğe çıktı. İddiaya göre TEDAŞ görevlileri belirtilen saatten önce hatlara enerji verdi. Bu sırada direkte çalışan Tok ile Karataş yüksek gerilime kapıldı.

Yaklaşık 10 metre yükseklikteki elektrik direğinde asılı kalan iki işçi olay yerine gelen polis ekiplerinin TEDAŞ görevlilerini uarması ve akımın kesilmesinden sonra indirilebildi. Ambulanslarla hastaneye götürülen işçilerden Tok hayatını kaybetti. Tarsus Devlet Hastanesi'nde ilk tedavisi yapıldıktan sonra Adana'daki Yüreğir Başkent Hastanesi'ne sevk edilen Karataş'ın ise hayati tehlikeyi atlatamadı belirtildi.

29 / 07 / 2008

Seramik Fabrikasında Bir İşçi Hayatını Kaybetti

Şekerpinar'da kurulu tuvalet taşı ve lavabo üretimi yapan İdeser Keramik Fabrikası'nda yaşanan iş kazasında bir işçi hayatını kaybetti.

Şekerpinar'da kurulu tuvalet taşı ve lavabo üretimi yapan İdeser Keramik Fabrikası'nda yaşanan iş kazasında bir işçi hayatını kaybetti. 2 çocuk annesi kadın işçinin kafasına kalıpların düştüğü bildirildi. İşyeri yetkililerinin kazaya ilişkin işçilere yaptığı açıklama ise "Takdiri ilahi yapacak bir şey yok" oldu. Fabrikada daha önce de bir işçinin elektrik çarpması, başka bir işçinin da forkliftin devrilmesi sonucu öldüğünü söyleyen işçiler, yılda bir ölümlü kazanın yaşandığını anlattılar.

Şırnak'ta Maden Ocağında Göçük

Şırnak'ta kömür ocağında meydana gelen göçükte, 45 yaşındaki işçi Abdurrahman Gündüz toprak altında kaldı. Göçüğün sürmesi üzerine Gündüz'ü kurtarma çalışmaları durdu.

Kömür Ocakları Mevkii'nde özel bir firmaya ait 3 nolu kömür ocağında, bugün saat 10.00 sıralarında göçük meydana geldi. 5 işçinin çalıştığı sırada meydana gelen göçükte, 4 işçi kendi imkanlarıyla kurtulmayı başarırken, 6 çocuk babası Abdurrahman Gündüz, yerin 40 metre altında toprak altında kaldı. Kurtulan işçiler çevredeki ocakta çalışanlardan yardım istedi. Ancak, ocaktaki göçüğün sürmesi üzerine, toprak altında kalan Gündüz'ü kurtarma çalışmaları gerçekleştirilemedi.

Şırnak Belediye Başkanı Ahmet Ertak, göçüğün ardından olay yerine gelerek incelemelerde bulundu. Ertak, kömür ocaklarında çalışma koşullarının sağlıksız olduğunu, ekonomik durumu iyi olmayan kişilerin ailelerinin geçimini sağlamak için can güvenliklerini tehlikeye atarak çalıştıklarını söyledi. Ertak, çalışanların hiçbir sosyal güvencesi olmadığını belirterek, "Burada insanlar geçimlerini sağlamak için ölüme gidiyor. Şu anda insanlar çaresizlik içinde hiç bir kurtarma çalışması yapılmıyor" şeklinde konuştu.

30 / 07 / 2008

Lice'de İş Bırakma Eylemi

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde bulunan Toprak Holding'e ait yağ ve yem fabrikası işçileri, 6 yıldır ücretlerine zam yapılmadığı için iş bıraktı.

Fabrikada çalışan 65 işçi, daha sonra fabrika önünde oturma eylemi başlattı. İşçiler, 23 Temmuz'dan bu yana 'yemek boykotu' yapıyordu. 25 Temmuz'da yapılan görüşmeden sonuç çıkmaması üzerine ise işçiler iş bıraktı.

İşçiler, çalışma koşullarını şöyle anlattılar: "Fabrikanın çalışma kapasitesi 300 kişidir. Biz 300 kişilik işi 65 kişi ile yapıyoruz. 23 Temmuz'dan bu yana sürdürdüğümüz yemek boykotu sırasında evden yemeklerimizi getirmek istedik. Öğlen mesainde yemek yemek istedik. Ancak yemeklerimize fabrika girişinde el konuldu. Hatta bir arkadaşımız yemeği içeri soktuğu için hakkında idari soruşturma başlatıldı. 8 saatten fazla çalışmamıza rağmen 6 yıldır fazla mesai ücretlerimiz dahi verilmiyor. On beş dakika geciktüğümüzde bir gün yevmiyemiz kesiliyor. Yarım saat geciktüğümüzde ise iki günlük yevmiye kesiliyor."

ANKA'da Grev Kararı Asıldı

Toplu İş Sözleşmesi Görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanan Ankara Ajansı A.Ş'ye (Anka) Grev Kararı Asıldı. Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) tarafından yapılan yazılı açıklamada, toplu iş sözleşmesi görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanan ANKA için TGS Yönetim Kurulunca 24 Temmuz 2008 tarihinde alınan grev kararının, 28 Temmuz pazartesi günü noter kanalıyla işverene gönderildiği belirtildi.

Tuzla Tersanelerinde Bir Ölüm Daha

Tuzla tersaneler bölgesinde meydana patlamada bir iş cinayeti daha yaşandı. GEMSAN tersanesi ATLAS Gemi taşeron firmada bakımçı olarak çalışan İbrahim Çelik adlı işçi, Kompresör dairesinde bakım yaparken meydana gelen patlama sonucu hayatını kaybetti.

Limter-İş Sendikası'ndan alınan bilgiye göre, başına cisim çarpan Çelik, ağır yaralı halde hastaneye götürülürken yolda yaşamını yitirdi. Son iş cinayetiyle birlikte bugüne kadar

tersanelerde ölen işçi sayısı 101 oldu.

Limter-İş Sendikası konuya ilişkin yaptığı açıklamada, "Kuralsızlığın ve yasa dışılığın, Meclis Araştırma Komisyonu'nun rapor sayfalarının başköşelerini tutması bir anlam taşıyor. Rapora yansayan ve yıllardır sendikamızın iddia ettiği talepler tersanelerde çalışma yaşamına uygulanmadığı koşullarda Meclis Araştırma Komisyonu'nun raporu, 'malumun ilanı' olmaktan öteye geçmeyecektir" dedi.

31 / 07 / 2008

Malatya'da İplik İşçileri Eylemde

Malatya Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Çalık Holding'e ait Malatya İplik Fabrikası'nda üç aydır ücretleri verilmeyen işçiler eyleme geçti. 22 Temmuz'da iş bırakarak Çalışma Bakanlığı'na başvuran 30 işçi, bir sonuç alamayınca fabrika önünde eylem yaptı. Görüşlerini aldığımız işçiler, hiçbir fabrika yetkilisinin kendilerin muhatap alıp bilgi vermediklerini belirterek, ücretlerini alıncaya kadar mücadele edeceklerini söylediler. Sigortaları düzenli yatırılmayan işçilerin sorunları, Çalık'ın fabrikası olduğu için yerel basın tarafından yazılmadı.

Malatya İplik'te yedi yıldır çalıştığını söyleyen Nihat Bulam, "Üç dört senedir sürekli mağdur ediliyoruz. Ücretim üç ayda bir veriliyor. Hiçbir zaman ücretlerimizi zamanında alamıyoruz, bunun için eyleme başladık. Fabrikanın Çalıklara ait olmasından dolayı birçok basın organına haber vermemize rağmen gelmediler. Yetkililerin sesimizi duymasını ve mağduriyetimizin çözülmesini istiyoruz" dedi.

İşçilerden Metin Aslan ise "İçerideki alacaklarımızı alamadığımız için sürekli dışardan borç almak zorunda kalıyoruz. Borçlarımız birike birike alacağımızı geçti. Artık çözüm istiyoruz" dedi. Kirasını aylardır ödeyemeyen Cemil Soyak, evde huzurunun kalmadığını, herkese borçlu olduklarını söyledi. Erol Kılıç da Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne defalarca başvurularına karşın bir sonuç alamadıklarını belirterek, "Ama tazminatlarımız ve ücretlerimiz verilmiyor. Biz hakkımızı alıncaya kadar eyleme devam edeceğiz, gerekirse fabrika önünde açlık grevine başlayacağız" dedi.

Ada Deri'de Eylem

Tuzla Organize Deri Sanayi'de bulunan Ada Deri'de patronun işçilere boş kağıt imzalatmasına karşı çıkan işyeri temsilcisi ve işyeri komitesi üyesi iki işçi işten atıldı.

Ada Deri patronunun ücretlerin bundan sonra bankadan yatırılacağı gerekçesiyle işçilere boş kağıt imzalatmak istemesine karşı çıkan Deri-İş İşyeri Temsilcisi Bayram Ateşoğlu ve İşyeri Komitesi Üyesi Servet İnal, atılmalarının ardından fabrika önünde direnişe başladı. Fabrikadaki işçiler ise iş yavaşlatarak arkadaş-

larına destek verdiler. Ada Deri'de gece bekçisi olduğu halde üretimde de çalıştırılan Hüseyin Güneri, geçtiğimiz yıl mayıs ayında yaşanan iş kazasında can vermişti.

Kürt Tarım İşçilerine Ordu Yasak!

Fındık sezonunun açılmasıyla fındık toplamak üzere Ordu'ya gelen çok sayıda Kürt işçi, Ordu Valiliği'nin aldığı karar nedeniyle kente giremiyor.

Son yıllarda linç ve toplumsal gerginliği arttıran olaylarla sürekli gündemde kalan Karadeniz bölgesi, fındık işlerinde çalışmak üzere bölgeye gelen Kürt işçiler için de tehlike arz etmeye başladı.

Ordu Valiliği'nin aldığı bir karar nedeniyle her yıl kente gelen Kürt işçilerin kente girmesi çevik kuvvet barikatına takıldı. Kürdistan'dan her yıl kente gelen işçilerin daimi konaklama yeri olan Melet Irmağı havzasına girmeleri valilik izniyle engelleniyor. Çoluk çocuk ve eşyalarıyla kente gelen işçilerin eşyalarını indirmelerine dahi izin verilmediği öğrenildi. İrmak havzasının girişinde çevik kuvvet ekipleri 24 saat nöbet tutarken, kentlinin ikinci girişinde ise jandarma ekipleri sıkı güvenlik önlemi olarak nöbet tutuyor.

Havzanın Giresun tarafındaki yönündeki girişine yerleşerek eşyalarını indiren işçiler ise jandarmanın baskısı sonucu eşyalarını tekrar yükleyerek bölgeden ayrılırken, Melet Irmağı havzasında yer alan ve her yıl işçilerin konaklama yeri olarak kullandığı yeşil alan ise havza gelen dozler tarafından kullanılmayacak şekilde yerle bir edildi.

Düzce'ye giden işçiler de Ankara'nın Gölbaşı İlçesi çıkışında bulunan polis arama noktasında durdurulup özel hareket polisleri tarafından didik didik aranıyor.

Akıma Kapılan Tersane İşçisi Hayatını Kaybetti

Balikesir'in Ayvalık İlçesi'ne bağlı Ali-bey (Cunda) Adası'ndaki bir tersanede çalışan elektrik teknisyeni 25 yaşındaki Alper Alpdoğan, akıma kapılarak yaşamını yitirdi. Olay, Cunda Adası'ndaki Jale Tur Tershanesi'nde, dün saat 22.30 sıralarında meydana geldi. Tersanede teknisyen olarak çalışan Alper Alpdoğan, bir gemiye ait pervaneyi takmak isterken elektrik akımına kapılarak ağır yaralandı. Diğer işçilerin çağırıldığı ambulansla Ayvalık Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Alpdoğan, doktorların müdahalelerine rağmen kurtarılamadı.

02 / 08 / 2008

Selah Tersanesi İşçileri Eylemde

Tuzla Selah Tersanesi'nde taşeron olarak çalışan 33 işçi, ücret alacaklarının verilmemesi üzerine bugün sabah saatlerinde direnişe başladı. İşçiler, ücret ve diğer haklarını alıncaya kadar Limter-İş ile birlikte sonuna kadar direneceklerini ifade etti.

Afak isimli taşeron firmada çalışan 33 tersane işçisi, ücretlerinin bir an önce ödenmesini istiyor. DİSK'e bağlı Limter-İş Sendikası ile birlikte hakları için direnme kararı alan işçiler, tersane önünde bekleyişini sürdürüyor.

Samsun'da Göçük: Bir İşçi Öldü

Samsun'da, bir inşaata ait kanalizasyon kazısı sırasında meydana gelen göçükte toprak altında kalan işçi öldü.

Mimar Sinan mahallesinde bir kanalizasyon kazısı sırasında göçük meydana geldi. Göçük sonucu, kazıda çalışan işçilerden Ali Rıza Yakışır (24) iki metre toprak ve kaya parçaları altında kaldı.

Olay yerine gelen kurtarma ekiplerinin ve halkın müdahalesiyle göçük altından çıkarılarak Ondokuz Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırılan Yakışır kurtarılamadı.

03 / 08 / 2008

Tersane İşçileri Kazandı

İstanbul Tuzla'da işçilerin eylemi sonucunda Selah Şirketi, işçilerin ücretlerini ödemeyi kabul etti. Sabah saatlerinden itibaren tersane önündeki bekleyişlerini sürdüren 33 işçi, ana firma Selah yetkilileriyle iki defa alacaklarının ödenmesi için görüşme yaptı. Taşeronun gelmesini bekleyen tersane yetkilileri, taşeron Ali Kılıç geldikten sonra işçilerin alacaklarını ödemeye başladı.

Limter-İş konuya ilişkin yaptığı açıklamada "Hakları için sendikayla birlikte hareket eden ve örgütlülüklerinden aldıkları güçle kazanan işçilerin kararlılığı kazanmanın yolunu bir kez daha gösterdi" diye belirtti.

04 / 08 / 2008

MARPORT İşçilerine Saldırı

Avcılar Ambarlı'da bulunan Marport Liman İşletmeleri'nde sendikalaşan işçiler üzerindeki baskıları bitmek bilmiyor. Evlerine gelen telefonlarla tehdit edilen işçiler bu kez de taşeron firmanın adamları tarafından yolları kesilerek demir sopalarla dövüldüler.

Dün işyeri temsilcisi Haydar Özcan ve işçiler Ferhat Terzi, Fatih Bozkurt ve Mehmet Doğan, evlerine gelen tehdit telefonlarıyla ilgili Büyükkçekmece Adliyesinde Nöbetçi Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. İşçilerin, adliyeden çıktıktan sonra özel araçla sendika binasına giderken, Yakuplu Yolu'na doğru ıssız bir yolda araçları durduruldu. 2 araçla gelen saldırganlar, işçilere demir çubuklarla saldırdı.

Marport Liman İşletmeleri'nde faaliyet gösteren ARSER AŞ'de çalışan 450 işçi Liman-İş üye olmuş ve 50 işçi işten atılmıştı. İşçilerin direnişe başlaması üzerine üzerlerindeki baskı da artmıştı.

05 / 08 / 2008

İnşaatta Kaza: Bir İşçi Öldü

Doğancılar Mahallesi Sümbülzade Sokak'taki 3 katlı binada tadilat yapan işçiler Aslan Kılıç (54) ve Mehmet Bayram çalışma yaptıkları sırada binanın balkonu üzerlerine çöktü.

İki işçi beton yığının altında kaldı. Beton yığınlarının içinden çıkarılan işçilerden Mehmet Bayram yaralı olarak hastaneye kaldırılırken arkadaşısı Aslan Kılıç ise hayatını kaybetti.

İzmit'te Bir İnşaat İşçisi Daha Öldü

İzmit'te bir binanın dış cephe boyasını yapan işçilerin kullandığı iskelede meydana gelen çökme sonucu 1 kişi öldü, 2 kişi de yaralan-

dı. Yaralılar Seka Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

Özgür Yapı Firması, Kozluk Mahallesi 1'inci Yol'da bulunan 9 katlı Vali Kazım Bey Apartmanı'nın dış cephe boya işini aldı. İşçiler bu sabah boya yapmak için binanın dışına iskele kurup çalışmalara başladı. 6'ncı kata geldiklerinde ise iskelede çökme meydana geldi. İskelede çalışan 3 işçi beton zemine düştü.

06 / 08 / 2008

Fındık İşçilerine Tehdit:

Çadırlarını Toplayın Gidin!

Ordu'ya fındık toplamak için gelen ve ırmak kenarlarına çadır kuran Kürt işçiler, Ordu Garnizon Komutan Vekili Jandarma Yarbay Metin Arabacı tarafından tehdit edildi.

Konaklamak için yer arayan işçiler, nereye giderlerse gitsinler ya polisi ya da askeri karşılarında buluyorlar. Ordu'nun Efirli köyünde bir inşaat firmasının şantiyesine kurdukları çadırlarda iş bekleyen yaklaşık 400 fındık işçisine, Ordu Valiliğinin konaklama yasağı getirdiği belirtilerek, çadırları kaldırmaları istendi.

Ordu Garnizon Komutan Vekili Jandarma Yarbay Metin Arabacı bizzat fındık işçilerinin çadır kurduğu alana gelerek, işçilere tehditler savurdu. "Çadırları kaldırmak için bir gün süreniz var. Çadırlarınızı toplayın nereye gidiyorsunuz gidin. Kaldırmazsanız olacaktaki biz sorumlu değiliz" dedi.

Fındık işçileri ise Ordu Ziraat Odası'nın kendilerine gösterdikleri alanda kaldıklarını belirterek, "Bize yer gösterin, hemen kalkalım. Ama yer göstermediğimiz taktirde buradaki insanların hepsi evlerine geri dönmek zorunda kalacaklar" diye konuştular.

Fındık toplamak üzere Ordu'ya gelen çok sayıda Kürt işçinin, Ordu Valiliğinin verdiği talimatla camilere de alınması yasaklanmıştı.

Ordu Valisi Ali Kaban'ın talimatıyla konaklamalarına izin verilmeyen fındık işçileri, yol kenarlarında, taş üstünde yatıyorlar.

Kaban'ın emriyle kentlinin hemen girişindeki Melet Irmağı geçişine yerleştirilen çevik kuvvet ekipleri 24 saat nöbet tutuyor. Polis, konaklamak için gelen tarım işçilerini bu alana sokmuyor. Camilere dahi fındık işçilerinin alınmaması talimatı verilirken, çoğu çocuk ve kadın tarım işçileri, henüz iş bulamadıkları ve fındık hasadı da tam olarak başlamadığı için sefillik çekiyorlar.

08 / 08 / 2008

Çapa'da Dayanışma Eylemi

80'i İstanbul Çapa Tıp Fakültesi'nde, 4'ü ise Ceraahpaşa Tıp Fakültesi'nde Çağ Limited Şirketi'nde taşeron olarak çalışan ve 37 gündür Çapa Tıp Fakültesi'nde direnişlerini sürdüren işçilerin işe geri alınması için bugün hastanenin Cerrahi Bilimler (Monoblog) Binası önünde SES Aksaray Şubesi, İstanbul Tabip Odası, Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası, Tez-Koop İş İstanbul 2 Nolu şube ve Genç-Sen tarafından ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

ERGENEKON OPERASYONU DA

Bütün o kolkola yürümler, gerdan kırmalar, karşılıklı ittifaklar ve al-kışlara rağmen, reformist solun işi epeyce zor. Sermayenin gündemini emekçilere kabul ettirebilmek hiç de kolay değil, arada kocaman bir kan denizi ve uçurumu var.

Tekelci sermayeyi, emekçiler üzerinde ideolojik tahakküm kurmaktan alıkoyan bu uçurumu, şu ya da bu parti, grup ya da kişi yaratmadı. O, son 35 yıllık sert sınıf mücadelelerinin eseri idi ve reformist sol öyle istiyor diye, ortadan kalkacak değil.

Her şey bir yana, en sıradan bir emekçi bile, soracaktır bu sosyal reformistlere, 1 Mayıs'ta İstanbul'u gaza boğanlarla mı kolkola olmamızı istiyorsunuz? Bu basit soruya hadi cevap verin, ama kıvırtmadan. Biz biliyoruz ki, her iki tarafta toplumdaki en geri duyguları, korkuları körükleyerek, en geri düşünceleri hakim kılıp kendi çıkarları doğrultusunda bir kutuplaşma yaratmaya çalışarak, iç çatışmalarını böyle piyasaya sürerek sonuçta burjuva üst yapı kurumları arasındaki bu iç çatışmada kim galip gelirse gelsin toplumun ezici bir kısmına da kendini onaylatmış ve yine kazananın kapitalist sistem olmasını sağlamış olacak... Bu aynı zamanda kaybettiği veya kaybetmekle yüzyüze kaldığı yığınları bu şekilde etrafında toplama, tutma çabasıdır. Başka bir ifadeyle, bu çatışmada emekçi halkları taraf yaparak, kendisine vereceği onayla aynı zamanda emekçi sınıfların mücadelesini ezerek güçlenme çabasıdır. Ancak tüm gelişmeler, evdeki hesabın çarşıya uymayacağını gösteriyor.

Biliyoruz, Ergenekon lafını duymaktan gına geldi artık. Sermayenin gündeminin bayağılığı, alçaklığı, ikiyüzlülüğü, hangi namuslu emekçi de mide sancıları yaratmaz ki!!

Yine de bu türden tantanalı gündemlerin, sosyalist saflarda yer alan siyasi gruplara ait gerçek kimliklerin, gerçek niyetlerin ve politik içeriğin ortaya çıkması gibi, eşi bulunmaz erdemleri vardır. Baştan ayağa, en iki yüz-lü burjuva politikaların bütün inceliklerini barındıran Ergenekon operasyonu, Susurluk dönemini de aşan bir çapa kavuşurken, sosyalist saflarda etki yaratması kaçınılmazdı. Çünkü o safların içinde, düzenin uzantıları çok. Biz, sonda söyleyeceğimizi başta söyleyelim: Gerçekten son haftalarda basında gece-gündüz zikredilen herkes bu kapitalist devletin yetiştirdikleri ve bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da yaptıkları her şey mevcut sistemin devamını sağlamak içindir.

Stepneler İşbaşında

Tekelci sermaye boşu boşuna tenekle çalmıyor, tüm haber ekranlarını ve gazete sayfalarını aylar boyunca aynı bıktırıcı konuyla boşu boşuna doldurmuyor.

Çünkü, tarihinde gördüğü en ağır ekonomik ve siyasi krizle birlikte, kurumsal egemenliği olağanüstü zayıflayan ve devrimin küçük darbelerine bile dayanamayacak duruma gelen sermayenin, mutlak surette ve acilen toplumsal kitle desteğine ihtiyacı var. Yani sanılanın aksine, güçlü gibi görünen burjuvazi tarihinin en güçsüz döneminden geçiyor. Ve mezar kazıcısı işçi-sınıfı ve emekçileri oyalayacak bir puzzle oyununa acilen ihtiyacı vardı.

Geniş emekçi kamuoyunu uzun süre oyalama gücüne sahip konunun ne olacağı, az çok Susurluk döneminden biliniyordu. İç-savaşta emekçi kitleler, defalarca kıyıma uğradılar, işkenceler, infazlar, toplu göç ve sürgünler, ve daha dile gelmez nice acılar çektiler. Bu yüzden, "Karanlık dönemleri aydınlatmak" adına yapılan tüm sermaye gösterileri, emekçiler arasında bir umut doğurması kaçınılmazdır. Tekelci sermaye bunu Susurluk sürecinden biliyor ve dahası, emekçi sınıflar üzerinde belirgin ölçüde etkin olan devrimci ve sosyalist grupların, halkın bu sermaye gösterileri karşısında gereksiz yere umuda kapılmalarını önlemek yerine, bu umudu körüklediklerini de biliyor.

Bu yüzden, tek elci sermayenin politika çuvalında, artık gözden çıkarılmış birkaç devlet görevlisini sanık sandalyesine oturtan bir "derin devlet tasfiye ediliyor" gösterisi bulunmakta. Sınıflar dengesi, iktidar blokundaki iç dengeler uygun olduğunda, politika çuvalından bu tantanalı gösteri çıkartı-liveriyor.

Amu bu kez, yalnızca tantana yetmiyor. Susurluk sürecini kendi güçleri ile idare edebilmişti sermaye. Şimdiyse stepnelere, reformist sola fena halde ihtiyacı var. Çünkü ortada fena halde bir inandırıcılık sorunu bulunuyor.

Kafalar Karışık mı Gerçekten?

Reformist solu, bu tantanalı gösterinin içine çekebilmek için, epeyce gayret sarf edildi. Pek çok gazete manşetinde, şu ibareyi görmeye iyice alıştık: "Ergenekon konusunda solun kafası karışık". Tabii, bu türden manşet ve çığırkanlıkların amacı açıktı. Burjuvazi reformist sola kollarını açıyordu.

Gerçekte reformist solun, Ergenekon tantanası karşısında, kafası hiç karışık değildi. Daha ilk günlerden, bu dava sürecinin kendileri için bir fırsat

SİSTEMİ KURTARAMAYACAK

olduğunu anladılar. Ne fırsatı? Burjuva limanlara demir atma, burjuva saflarda hüsnü kabul görme fırsatı.

İlk gözaltılar sırasında Birgün gazetesi, “ortalık güzel koktu” manşetiyle çıkmıştı. Tıpkı ÖDP gibi, EMEP çevresi de davayı “bir büyük fırsat” olarak görmeye, göstermeye büyük çaba sarfediyor. Böylece, iç-savaşın ve devrimin tasfiye edilip, burjuvazi ile bir “toplumsal barış” sağlanabileceğine olan o boş umut, emekçi saflardan kazanacağına, daha da yaygınlaştırılıyor.

Vurun abalıya misali, reformist sola yüklenmek biraz haksızlık olurdu. Bir de kendilerine devrimci süsü verip, yüreği ve bilinçiyile reformist saflarda yer bulmaya çalışanlar var. Bu grubun tipik temsilcilerinden biri ESP... Susurluk sürecinden ağzı fena halde yanan yoksul emekçiler, Ergenekon tantanasına tümüyle ilgisiz kaldığında, ESP gibi gruplar ne yapıyorlar? Tekelci sermayenin politik gündemiyle, emekçilerin gerçek gündemleri arasındaki o büyük uçurumu doldurmak için kolları sıvıyorlar. Şimdi, “katliamların hesabını sormak” adına, emekçi semtlerde yapmaya çalıştıklarının tüm politik içeriği bundan ibarettir.

Darbenin Tosunlarıyla Kolkola

Ergenekon tantanasını, burjuva saflara kabul edilme için bir fırsat olarak gören reformist solun son marifeti, “Darbelere karşı ses çıkar” yürüyüşleri oldu. Son aylarda hızla yükselen emekçi ve işçi hareketinin iyice köşeye sıkıştırıp, neredeyse adım atamaz hale getirdiği AKP’ye ve bulunmaz bir hayat öpücüğü!!! Bu yüzden, bir parça rahatlayan AKP’nin ilk adımı, birkaç ay önce rafa kaldırdığı “kıdem tazminatlarını yok eden yasa tasarısı”nı yeniden gündeme getirmek oldu. Ve bunun hemen arkasından ardı arkasına bir zam yağmuru başladı. Ekmeğe, suya, elektriğe zam. Emekçi sınıfların çalışma ve yaşam koşulları günümüzde son derece ağır, vahşi bir durum almıştır. Sayıları milyonlarla ifade edilen işsizler, aşırı yoksulluk ve açlıkla içiçe yaşıyor. Ve istatistikler son devasa krizlerle yılın sonu gelmeden milyonları bulan bu işsizler ordusunun mutlak artışı tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşacağını gösteriyor.

Geçen haftalarda Tariş, 3 bin çalışanını ücretsiz işten çıkardı. Bu uygulama bir çok kapitalist işletmenin gündeminde. Üretimi durdurma veya ara verme küçük işletmelerde sık sık görülen şeylerdi ama şimdi büyük işletmeler buna hazırlanıyor. Bu uygulamalar işsizliğin artması ve bunun doğal sonucu açlıktan başka bir şey getirmeyecektir. İşte böylesi bir ortamda, işçi sınıfı ve emekçilerin ayaklarının altındaki toprak bu denli kavurucu bir hal almış, deyim yerindeyse bıçak kemiğe dayanmışken, insanları devletin kendini temizleyip, demokratikleşebileceği masallarıyla uyutmaya çalışmak, burjuvaziye hizmet etmek değildir de nedir?

Reformizmin AKP’ye hizmeti bununla bitmiyor. Tekelci

sermayenin AKP eliyle yürüttüğü “Darbe karşıtı” kampanyasının, fena halde bir inandırıcılık sorunu olduğunu, daha önce de dile getirmiştik. Öyle ya, darbeye karşı yürümek için bir araya gelenler, en ön sırada yürüyen Nazlı Ilıcakların, A. Dilipakların, 12 Eylül’ün en gürbüz tosuncukları olduğunu bilmiyorlar mı? Bütün o dinci-faşist güruhun, 12 Eylül döneminde zorunlu hale gelen din derslerinin maddi yönden desteklenen gerici tarikatların bir ürünü olduğunu bilmeyen mi var?

İşte bu yüzden, askeri darbelerin esas hedefi, kurbamı olan, acısını çeken sosyalistler olmadan Ilıcakgillerle bu darbe karşıtı gösteri, kesinlikle başarıya ulaşamazdı. Reformist sol sonunda düzende kabul görebileceğine inandığı bu kapıdan alelacele geçip, tüm darbelerin en gürbüz tosuncuklarıyla kol kola girip bu iğrenç, iki yüzlü oyuna dahil olmakta bir sakınca görmedi.

O Kritik Soru

Bütün o kolkola yürümelere, gerdan kırmalara, karşılıklı ittifaklar ve alkışlara rağmen, reformist solun işi epeyce zor. Sermayenin gündemini emekçilere kabul ettirebilmek hiç de kolay değil, arada kocaman bir kan denizi ve uçurumu var.

Tekelci sermayeyi, emekçiler üzerinde ideolojik tahakkum kurmaktan alıkoyan bu uçurumu, şu ya da bu parti, grup ya da kişi yaratmadı. O, son 35 yıllık sert sınıf mücadelelerinin eseri idi ve reformist sol öyle istiyor diye, ortadan kalkacak değil.

Her şey bir yana, en sıradan bir emekçi bile, soracaktır bu sosyal reformistlere, 1 Mayıs’ta İstanbul’u gaza boğanlarla mı kolkola olmamızı istiyorsunuz? Bu basit soruya hadi cevap verin, ama kıvırtmadan. Biz biliyoruz ki, her iki tarafta toplumdaki en geri duyguları, korkuları körükleyerek, en geri düşünceleri hakim kıлып kendi çıkarları doğrultusunda bir kutuplaşma yaratmaya çalışarak, iç çatışmalarını böyle piyasaya sürerek sonuçta burjuva üst yapı kurumları arsındaki bu iç çatışmada kim galip gelirse gelsin toplumun ezici bir kısmına da kendini onaylatmış ve yine kazananın kapitalist sistem olmasını sağlamış olacak... Bu aynı zamanda kaybettiği veya kaybetmekle yüzyüze kaldığı yığınları bu şekilde etrafında toplama, tutma çabasıdır. Başka bir ifadeyle, bu çatışmada emekçi halkları taraf yaparak, kendisine vereceği onayla aynı zamanda emekçi sınıfların mücadelesini ezerek güçlenme çabasıdır. Ancak tüm gelişmeler, evdeki hesabın çarşıya uymayacağını gösteriyor.

Yani reformist solun işi gerçekten zor. Burjuva saflarda kabul görmek için, Ergenekona balıklama daldı ama burjuvazinin istediği, geniş emekçi kitleleri dümen suyunda yüzdürmek; kendileriyle birlikte kitleleri de beraberinde götüremeyen sefil reformizmi burjuvazi ne yapsın?

Munzur'la Beraber Akmak

Dersim'e ilk defa gidiyorum. Munzur Festivali dolayısıyla da olsa Dersim'i görecek olmak çok güzel. 30 Temmuz Çarşamba saat 13.00'da yola çıkıyoruz. Yolda türküler, marşlar... Arka dürtüde beş kişiyiz, koridorda da yatanlar var. Sadece molalarda nefes alabildiğimizi hissediyorum. 31 Temmuz Perşembe sabahı Pertek'teyiz. Pertek'ten feribotla karşıya geçiyoruz. Suyun içinde küçücük bir ada var... Böyle bir doğa güzelliği karşısında Dersim hakkında anlatılanlara hak vermemek imkansız. Pertek'i geçer geçmez sanki bu güzelliğe nispet askerler kesiyor önümüzü. Asker araca binip ne dese beğenirsiniz: "pasaportlar"! Milleti bir gülmedir alıyor. Tabii askerinin de o sert yüz ifadesi yerini bozulmuş bir surata bırakıyor. "Şey... yani kimlikler" diyor. Kimlikler tek tek usandırıcı bir bekleyişle aramadan geçiriliyor, avukatlar hazırda bekliyor. Bu sıra Pertek Belediye Başkanı sıcak gülümsemeyeyle "öncelikle hepiniz hoş geldiniz arkadaşlar, isterseniz sosyal tesislerde kahvaltımız hazır" diyor. Bu karşılama hoşumuza gidiyor.

Ve sorun çıkmadan yola devam ediyoruz... Öğlen saat 13.00'da Dersim'deyiz. Otogarda iniyoruz, bir sürü eşyayla yürüyoruz. Sol tarafımız olduğu gibi akrepler, panzerler, özel timler... Kısacası askeriye. Biz alışkın değiliz bu her an savaşa hazır durumdaki fotoğrafa, ama anlaşılın Dersim halkı için fazlasıyla bilindik, hatta çok sıradan bir durum gibi yanlarından geçiyorlar. Az sonra ise festival alanı, stantlar, kalabalık, müzik sesleri ve sıcak...

İlk işimiz bizim için ayrılmış bölüme Mücadele Birliği standımızı hazırlamak oluyor. Sonra açılışımızı gideriyoruz. Herkes standının arkasına çadır kurmuş, burada yorgunluktan ve sıcaktan uyuyakalanlar var... Akşam müzik ve stantların önünde çekilen halaylarla başlıyor... Herkeste bir telaş, alışveriş yapanlar, stantları gezenler hepsi açılış konserine yetişmek için acele ediyor. İlk günün konseri Seyit Rıza anısına şehir stadyumunda saat 19.30'da başlıyor. Şehir stadyumuna 15 dakika uzaktaki servislerle gidiliyor. Gece 24.00'a kadar süren konserlerden dönenler yorulmuş görünüyor. Her köşe başında gözleme yapan analardan alınan gözleme ellerinde, ve yanına çaylar demleniyor, kimileri de ayrıntı tercih ediyor tabii. Her akşam devrimci çevreler yan yana geliyor ve her olasılığa karşı

gece 01.00'dan itibaren kararlaştırılan sırayla nöbet tutmaya başlıyorlar.

Dersim... Oy Dersim! Kim bilir neler yaşanmış buralarda...

Munzur nehrinin etrafı yüksek tepelerle çevrili. Sanki dağlar, tepeler Munzur'u korumak istemiş gibi. Evler nasıl da yükseklere yapılmış ta tepelerin başına. Ama tam köy usulü çatılar yan yana kütüklerden oluşuyor, sonra onu çamurla sıvamışlar ve üstünden silindirle geçmişler. Evlerin etrafında üç beş inek, birkaç tavuk ve tezek kokusu var. Evlere giden yollarsa ancak idmanlıların çıkabileceği türden, dimdik.

Festivalin ikinci günü Dersim'in merkezindeki standımızın başında doldurduk çantalarımızı dergilerimizle ve mahalleleri dolaşmaya başladık. Saat 11.00 evleri geziyoruz güler yüzleriyle karşıyorlar bizi. Denizlerin adını duyup da alınmaz mı bu dergi diyorlar. Neredeyse çaldığımız her kapı alıyor dergimizi. Tek tük bir kaçı almıyor o da ya korkusundan ya da gerçekten 1 lirası bile yok ekmek parası dışında. Bir abi korku ve telaş içinde "ben çok gözaltına alındım artık alamıyorum kusura bakmazsınız değil mi" diyor; ama nasıl mahcup. Çünkü Dersim'de devrimcileri geri çevirmek utanılacak bir şey. Bunun doğruluğunu birkaç saatin sonunda yaşayarak gördüm. Bir abla başınıza bir şapka alsaydınız bari nasıl dolaşıyorsunuz bu sıcakta diyor. Kimi su veriyor daha biz istemeden. Ama gözler hep sevgiyle bakıyor, yüzler çok tanıdık bir dost gibi. Kahvelere giriyoruz. "Merhaba arkadaşlar biz Mücadele Birliği dergisinden geliyoruz. Gelenek olarak Deniz Gezmiş'lerden geliyoruz. Dergimiz işçilerin ve emekçilerin yayınıdır. Okumak isterseniz, destek olmak isterseniz sizlere de verebiliriz." Masalarda parmaklar havaya kalkıyor.

"Genç bana da bir tane ver bakalım" sesleri geliyor. Ajitasyonu kadın yoldaş yapıyor bu çok etkili oluyor. Dergileri erkek yoldaş Zazaca teşekkür ederek, sorularını cevaplayarak dağıtıyor. Nasıl mutlu ayrılıyorz bilemezsiniz. Yüzlerce yayınıımızı dağıttık. Tepemizdeki sıcak ve dik yokuşlar bile bizi durduramadı. Akşamları mavi köprünün kenarında Munzur'un deli akan suyunu serinlikte seyredenlere Önsöz'ümüzü götürüyorduk. Nasıl da çabuk tükeniyordu ellerimizde. Önsöz'le ilgili bir yorum duyulmaya değer. Fransa'da yaşayan Dersimli bir kadın şiirle ve edebiyatla uğraşılıyor. Bir gelişinde

Tunceliler Derneği'nde Önsöz'ün 3. (Kürt Dili ve Edebiyatı) sayısı ile karşılaşmış. Önce biraz göz atmış etkilenmiş, dernektekilere "eve götürüp okuyabilir miyim geri getiririm" demiş. Sonra evde okuyunca derneğe gitmiş ve demiş ki "kusura bakmayın ama ben bunu alıyorum ve size vermiyorum. Ben Türkiye'de böyle bir kültür sanat dergisi olduğunu bilmiyordum. Çok güzel, çok içten, dolu dolu. Abone olmak istiyorum. Çıkaran arkadaşlara binlerce teşekkür. Açıkçası birçok kültür sanat dergisi okudum ama bu kadar gerçeğine, doyurucusuna rastlamadım." Tabi benim ağzım kulaklarımda dinliyorum.

Festival boyunca gerek yurtdışından gelenler gerekse il dışından gelenlerin giyimleri kuşamları rengarenk, kadınlar oldukça şık, bakımlı ve güzel. Hemen herkeste hızma ve dövme mevcut. Erkekler kadınlarla yarışıyor, saçlar uzun, küpeler, dövmeler. Merkezde yürürken kendinizi İstiklal Caddesi'nde sanabilirsiniz. Almanlar, İngilizler de var aralarında. Gurbetçiler yanlarında arkadaşlarını getirmiş.

Standımızın yanında Ferit abi kıyafet satıyor. Erzincanlı, yaşam dolu bir insan, bizi hep güldürüyor. Fıkralar, hikayeler anlatıyor bir de elbiseleri satma çabası görülmeye değer... "bu eteği alana 2 gün Bodrum tatili bedava gel gel gel" en sonunda "yahu ben bugün çok yalan söyledim Düzgün Baba'ya bir gideyim de tövbe edip günahlarımı affettireyim" diyor ve bizi yine güldürüyor.

Tanıştığımız iki bayan arkadaş da Dersim'de lüks bir restoranda çalışıyorlardı. Geceleri onlara yardıma gittik ilk defa bir restoranın mutfağını görüyorum. Her şey dev gibi. Tabaklar dolup dolup boşalıyor. Neler yok ki! Yemek kokuları içinde mangalda etler, içkiler, meyveler. Garsonlar harıl harıl çalışıyor. Bizim arkadaşlar yüzlerce bulaşığın içindeler, üstüne bir de patron mutfağa inip herkese fırça atıyor. Hem de bir masanın yüzlerce YTL bıraktığı yerde onlar günlük 30 lira (o da festival dolayısıyla) alıyorlar. Gece 03.00 da bizim de yardım etmemize rağmen ancak işler bitiyor. Üstelik bayan arkadaşlardan biri insanüstü bir çabayla ek işte de çalışıyor ve 03.00'dan sonra 06.30'da fırına gidiyor ve orada da çalışıyor. Düşünsenize bir yanda canlı müzik, içkiler, mezeler ve Munzur'un manzarası var. Bir yanda emekçi arkadaşlar tükenircesine çalışıyor. Öyle ki bu çalışmanın yansıyışı onların gencecik yaşlarına rağ-

men tüm yüzlerinde ve bedenlerinde kendini gösteriyor. Oysa bu güzelliklerin hepsini hak eden onlar. Ben Dersim'in tüm doğa güzelliklerini görememiş olabilirim, Munzur gözelerini mesela, Ovacık'a gidemedim, Mazgirt'e vb. Ama pırl pırl işçilerini gördüm. Mahallelerine gittim Dersimlilerle sohbet ettim. Onların o tertemiz yürekleriyle tanıştım. Acılarını dinledim. Tüm bunları kısacık bir zamanda bizlerle paylaştıkları için, bizlere yüreklerini açtıkları için, her birini kucaklıyorum ve sonsuz sevgilerimi onlara gönderiyorum. Bize çok şey kattınız, bizi çoğalttınız.

Dördüncü gün akşam saat 18.00'da "Munzur Özgür Akacak" yürüyüşüne katılıyoruz. Yüzlerce kişi katılıyor. Kışla Meydanı'ndan Mavi Köprü'ye kadar yürüyoruz. "Dersim Faşizme Mezar Olacak", "Zafer Savaşan Munzur'unun Olacak", "Munzur'a Uzanan Eller Kırılısın" sloganları yükseliyor. Herkes coşkulu. Açıklama, buz gibi Munzur suyunun içine bele kadar girilerek yapılıyor.

Akşam tüm çalışmalarımızı bitirdikten sonra Munzur'un kenarına iniyoruz. Üstümüzde ay ve yıldızlar... Munzur'un ortasında büyük bir kayanın üstüne çıkıyoruz, türküler söylüyoruz. O akşam Dersim'le vedalaşıyoruz. Teşekkür ediyoruz suya, rüzgara ve Munzur dağlarının şahinlerine...

Bugün ayın 4'ü. Pazartesi festival bitti. İşte şimdi Dersim'e hoşça kal deme zamanı. Gerçekten bu kenti unutmak imkansız... Unutmayacağız da...

Dersim'e Nazimiye'ye uğrayıp oradan veda ediyoruz. Bir yerlerden ayrılmak hep zor olmuştur ama otobüste bizi gülmekten kırıp geçiren bir abimiz var. Zazaca fıkralar, maniler, şiiirler... Çok zengin bir birikimi var doğrusu, ayrılığı hissettirmiyor bile. Bir ara Ahmet ve Mikail Arslan CDsini dinlemeye başladık. Meso (Gitme) parçası başladı. Yan tarafımızda oturan ana ağlamaya başladı. Parça da gitme diyor, dağa gidenlerin ailelerinin acılarını dillendiren bir parça. Ana ağladı ağladı, bir baktık bayıldı. Herkes onu ayıltmaya sakinleştirmeye çalıştı. Meğer ananın kızı dağa gitmiş. İşte yine Dersim için artık doğallaşan gerçeklerden biri daha. Her ailede bir veya daha fazla gerilla var. Hatta festivalde de bir ana gördük, beş oğlunu da güneşe uğurlamış. Bir oğlu kalmış daha çok genç, o yanındaydı. Dersim yiğitleriyle anılır, onurlu acılarıyla...

Artık İstanbul'a yaklaşıyoruz, analar serzenişte bulunmaya başlıyor: "Aman ne diye geldik yine bu kente, canım Dersim'i bıraktık, temiz havasını, suyunu, güzelim insanlarını... Hele şu trafiğe bak! Aman!"

Devrim için döndük analar, yarınlar için, başka bir dünya için, umutlarımız için, nice nice Dersimlere geri dönmek için, güneş için, toprak için, su için, özgürce yaşamak, özgürce gülmek, özgürce düşünmek için, sürgün hasretlerimizin son bulması için, sevdiklerimize kavuşmak için, değerlerimiz için, insan için, insanlık için, Munzur'un o coşkun akışını dört bir yana yaymak için...

Geldik analar İstanbul'a geldik, niye geldiğimizi de biliyoruz aslında:

BİZDEN ALDIKLARINI GERİ ALMAYA GELDİK!

Çocuklar Ölebilir Yarın

Çocuklar ölebilir yarın,
hem de ne sıtmadan ne kuşpalazından
düşerek de değil kuyulara filân;
çocuklar ölebilir yarın,
çocuklar sakallı askerler gibi ölebilir yarın,
çocuklar ölebilir yarın atom bulutlarının ışığında,
ne bir santim kemik, ne bir damla kan,
çocuklar ölebilir yarın atom bulutlarının ışığında
arkalarında bir avuç kül bile değil
arkalarında gölgelerinden başka birşey bırakmadan

Nazım Hikmet

Emperyalist ABD tarafından, 63 yıl önce 1945 Ağustos'unda, Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki şehirlerine ölüm yağdırıldı. 2. dünya savaşının son döneminde, 6 Ağustos 1945'in alacakaranlığında, Güney Pasifik'teki Tinian Adası'ndan Enola Gay ismi verilen bir B-29 bombardıman uçağı kalktı. "Küçük Çocuk" isimli U-ranyum-235 tipi atom bombası taşıyordu bu uçak. Albay Paul Tibbets yönetimindeki Enola Gay, Japonya'nın 7. büyük şehri olan Hiroşima'ya bırakıverdi bombayı. 10 bin metre yükseklikten Tokyo saatiiyle sabah 08:13'te atılan atom bombası saat 08:15'te Hiroşima'nın 580 metre üzerinde patlayarak şehri yerle bir etti.

ABD emperyalizmi, Japonların hayat tarzlarını önceden araştırıp saldırı saati olarak onların en çok dışarıda oldukları saat dilimini seçmişti. İlk birkaç dakika içinde 1000-2000 derecenin üzerine çıkan yüksek sıcaklıktan dolayı 70 bin insan hayatını kaybetti. Patlamanın etkisiyle Hiroşima'dan geriye insanların külleri, yanık insan bedenleri, yerle bir olmuş bir kent kalmıştı.

Atom bombasının patladığı yere (hipomerkez) 1 km uzaklıkta olan ve görünürde hiçbir şeyi olmayan bir çok insanda, radyasyonun etkisiyle birkaç gün içinde saç dökülmeleri, kanamalar vb. başladı. Daha bir hafta dolmadan binlerce insan ölmeye başlamıştı. 2 ay içerisinde yüksek radyasyon sebebiyle yaklaşık 70 bin insan daha yaşamını yitirdi. Hiroşima'nın bilançosu her geçen dakika, her geçen gün artıyordu. Hiroşima'daki vahşetle yetinmeyen ABD emperyalizmi bu sefer Hiroşima saldırısından 3 gün sonra, yani 9 Ağustos günü tekrar Japonya semalarındaydı. Bu seferki hedef Kokura'ydı.

Bockscar isimli B-29 uçağı Kokura'da havanın kapalı olmasıyla Nagazaki'ye yöneldi. Saat 11:02'yi gösterirken 21 ton patlayıcının gücüne sahip olan FatMan (şişman adam) isimli Plütonyum-239 tipi atom bombası ile ikinci katliamını gerçekleştirdi. Patlamadan sonra büyük bir ateş topu Nagazaki'yi kapladı. İlk anda 75 bin kişi anında kavularak yaşamını yitirdi. Patlama sonrası Nagazaki de tıpkı Hiroşima gibi cehennemi andırıyordu.

5 yıllık zaman zarfı içinde Hiroşima ve Nagazaki saldırılarının bilançosu 350 bin den fazla ölü, onbinlerce sakat insan oldu.

Dünya halkları bir kez daha emperyalizmin katliamcı yüzünü görmüştü. Bugün Hiroşima ve Nagazaki saldırılarından 63 yıl sonra emperyalizm halen katletmeye devam ediyor. İnsanlık, emperyalizm ve onun katliamlarından ancak sosyalizme ulaşarak kurtulabilir.

Maltepe'den Bir Mücadele Birliği Okuru

Çiğli Belediye Meclis Salonu'nda Tiyatro Etkinliği

Ayışığı Sanat Merkezi olarak yazın kavurucu sıcaklığına rağmen kültür-sanat faaliyetlerimizi sürdürüyoruz. Yaz kış demeden bu iddiayla çıktık yola. Bizler, işçi-emekçilerin yoğun olduğu Çiğli'de Bertol Brecht'in "Carrar Ana'nın Silahları" oyununu sergiledik. Günler öncesinden afişlerimizle ve davetiyelerimizle işçi-emekçi semtlerini dolaşp herkesi etkinliğimize davet ettik.

Ayışığı Sanat Merkezi olarak tiyatro işçi atölyesinin yoğun emek ve özveriyle hazırladığı "Carrar Ana'nın Silahları" oyununu, 26 Temmuz günü saat 19:00'da, Çiğli Belediyesi Meclis Salonu'nda sergiledik. 90 kişinin izlediği tiyatro etkinliğimiz, izleyicilerimiz tarafından ayakta alkışlandı ve beğenildi. İzleyicilerden değerlendirmelerini de aldık. Oyunumuzu izleyen insanların çoğunun yeni insanlar oluşu bizleri sevindirdi. Ayrıca bundan sonraki oyunlarımızdan da haberdar olmak istediklerini, hatta kimi izleyicilerimiz de eğer uygun olursa kimi oyunlarda oynamak istediklerini dile getirdiler.

Bizler eksikliklerimizi tamamlayarak yeni oyunlara hazırlanmaya başladık.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

"Oradaydım...

Devrim Savaşçılarının Başucundaydım"

Merhaba yoldaşlar,

Ben İzmir'den bir yoldaşınızım. Ben ilk defa 96 Ölüm Orucu Eylemi'nde ölümsüzleşen savaşçıları anma törenine katıldım. Çok heyecanlıydım. Çünkü devrim için, insanlık için ölüm orucuna yatan ve bu uğurda ölümsüzleşen devrim savaşçılarının mezarına anmaya gidecektik.

Önce Bornova mezarlığına, ardından Buca- Kaynaklar mezarlığına gittik. Benim için en gurur verici tablo yaz sıcaklığının kavuruculuğuna rağmen "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" ve "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarının haykırılması ve yumruklarımızın inmemesi oldu. Üzücü olansa katılımın yeterli olmayışı. Ortalama 80-90 kişi katıldı.

Devletin iki ayaklı bekçilerinin sürekli peşimizde gezmesi öfkemize öfke katıyordu. Olsun onların orada olması devrimin yakın olduğunu hissetmeleri açısından iyi oldu. Zindan savaşlarında ölümsüzleşen yoldaşları saygıyla anıyorum. Devrettikleri bayrağı onurumuzla, mücadeleimizle taşıyacağız...

İzmir'den Mücadele Birliği okuru bir işçi

Emeçiler Dünyayı Sarsıyor

01 08 2008

California'da İşçi Kıyımı

ABD'nin California Eyaleti Valisi Arnold Schwarzenegger, Devlet Kurumlarında Görev Yapan 22 Bin Görevlinin İşlerine Son Verilmesi, 200 Bininin de Maaşlarının Kesilmesi Talimatı Verdi. Ülkenin en büyük eyaleti olan California, 15 milyar doları aşkın bir bütçe açığı ile karşı karşıya. Eyalet meclisi üyeleri, içinde bulunulan yıl için kamu harcamalarını düzenleyecek bütçe üzerinde anlaşma sağlayamadı.

Schwarzenegger eyalet çalışanlarından özür diledi, ancak eyaletin elinde ödeme yapacak kaynak bulunmayan bir ortamda, başka hiç bir seçeneği olmadığını belirtti. Ekonomistlere göre kesinti ayda 100 milyon dolar tasarruf sağlayacak. Bir kere daha görülüyor ki, işçiler, kapitalist iktisatçılar için basit bir maliyet unsuru olmaktan öte bir anlam taşıyor.

BBC'nin haberine göre, valinin bu hamlesiyle siyasetçilere bütçe krizini çözümlenme baskısı yapmak istediği düşünülüyor. Ülkede 30 kadar eyalet, bütçe açığı ile karşı karşıya ancak California'nın aralarında en büyüğü olarak dikkat çekiyor.

Endonezya'da Tersane İşçileri Grevde

Endonezya Riau Adaları'nda bulunan Batam Adası'nda PT. Java Asiatic Tersanesi'nde çalışan yaklaşık 2 bin işçi 28 Temmuz günü çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle greve gitti.

Adadaki en büyük tersane olan PT Java Asiatic Tersanesi'nin sağlık ve güvenlik önlemlerini ihmal ettiği, işçilerin kendi sendikalarını kurmalarına izin vermediği ve zorunlu sosyal güvenlik programlarına rağmen sözleşmeli olarak işe aldığı işçileri sigortasız çalıştırdığı bildiriliyor.

Ulusal İşçi Sendikası (SPN) Batam bölümü başkan vekili Edison Simanjuntak çoğunun sözleşmeli olarak çalıştığı işçilerin tersaneye geldiğini fakat olum-

suz çalışma koşulları iyileştirilene kadar çalışmayı reddettiklerini söyledi.

Edison, işçilerin ancak ayakkabı, baret ve ateş geçirmez üniforma gibi iş güvenliğini sağlayacak malzemeler verildiği takdirde işe geri döneceklerini ifade etti. Ansan isimli tersane işçisi, tersanede çalışmak üzere taşeron firma tarafından kiralandığı için kendisine ayakkabı vermediğini, bu yüzden de ayakkabısını kendisinin almak zorunda kaldığını söyledi. Ansan, "Saat başı ücretle çalışıyorum ve bu yüzden hastalandığım zaman para alamıyorum. Şirket sağlık izni de vermiyor ve hastalanan işçileri kendi imkanlarıyla hastaneye gitmek zorunda kalıyor" dedi. Endonezya'da bulunan bazı sendikalar, yetkilileri iş yasalarına uymayan taşeron firmalara karşı önlem almaya çağırdı.

Güney Afrika'da Grev

Komünikasyon İşçileri Sendikası (CWU) ve Güney Afrika Komünikasyonları Sendikası (SACU) üyeleri, yaklaşık 25,000 çalışmanı bulunan komünikasyon şirketi Telkom ile ücret konusunda yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine 1 ve 5 Ağustos tarihleri arasında grev yapma kararı aldılar.

Sendikalar Nisan 2008- Mart 2009 tarihleri için yüzde 12.5, Ocak- Mart 2008 için ise yüzde 8.7'lik bir ücret artışı talep etmişti; fakat Telkom %10,5'lik bir artış teklif ediyor. CWU ve SACU sendikaları bugün saat 07.30'da başlattıkları grevi 5 Ağustos'ta saat 06.00'da sonlandıracaklarını açıkladılar.

Brüksel'de Göçmenlerden İşgal Eylemi

Belçika'nın başkenti Brüksel'de oturma izni olmayan göçmenlerin (kağıtsızlar) vinç işgal eylemleri sürerken, bir göçmenin vinçten düşerek ağır yaralandığı bildirildi.

Adı öğrenilemeyen göçmen bu gece vinç işgali sırasında kazara 10 metre yüksekten düştü. Göçmen, polis ile yapılan altı saatlik müzakere sonucunda inmeyi kabul etmişti ancak iniş sırasında dengesini kaybederek düştü. Acil servise kaldırılan göçmenin, ameliyattan sonra hayati tehlikesi kalmadığı kaydedildi. Bu olay Nisan ayı başından beri başlayan, açlık grevleri, gösteriler ve işgal eylemleri sırasında yaşanan ilk kaza oldu. Kağıtsız göçmenler ikamet ve çalışma izni verilmesini talep ediyorlar.

Polis Salı gününden beridir işgal edilmiş olan birçok vinçten göçmenleri indirmeye çalışıyor. Bugün halen dört vinç göçmenlerin işgalinde bulunuyordu. 40 göçmen Brüksel'deki tarihi merkezden çıkarılırken, bir göçmen de dün akşam saat 22 sıralarında saklandığı kent merkezindeki vinç üzerinde polislerle müzakere sonucu indi.

Çarşamba akşamı başkentin güneyindeki bir kiliseye tırmanan 7 göçmen 4'ü inmeyi reddediyordu. Kilise yöneticileri 5 ila 18 yıldır Belçika'da yaşayan bu göçmenlerin oturma izni istediklerini kaydetti.

Göçmenler konusunda hükümetin ikiye bölündüğü Belçika'da Başbakanı Yves Leterme, kaçak göçmenlerin vinç işgal eylemlerini "şantaj" olarak değerlendirdi. Ancak müzakere için Yabancılar Dairesi'nin göçmenlerin durumlarını tek tek ele almasına izin verdi.

02 08 2008

Kolombiya'da Kamyoncular Grevde

Kolombiya Kamyoncular Birliği (ACC) tarafından düzenlenen grev ediyor. Grev katılımları sürerken, ülkede gıda nakliyesi ciddi sekteye uğramış durumda.

Normal koşullarda gün başı taşınan 20 ila 30 bin ton yükün çoğu grevin başladığı Perşembe günü depolarda kalmıştı. Greve çeşitli bölgelerden binlerce işçi katılıyor.

Taşıma işçileri, kapitalist birliklerinin, taşıma maliyetlerini hesaba katmayarak kendilerini zarara uğrattığından yakınıyorlar.

Aynı zamanda artan mazot fiyatlarına karşı da önlem alınmasını ve ülkedeki aşırı sayıdaki nakliye aracına yönelik de bir düzenleme talep ediyorlar.

Resmi yetkililerle müzakere olasılığı şu an için yok denecek düzeyde. ACC liderleri, Ulaştırma Bakanı Andres Uriel Gallego'nun sözüne güvenmediklerini ve kendisiyle görüşmeyeceklerini belirtiyorlar.

Taşımacılar Birliği, yasaların uygulanmasını istiyor ve kiralama ücretinin Bakan'ın talep ettiği üzere yüzde 10 azaltılmasına karşı çıkıyor.

07 08 2008

Almanya'da Pilotlar Grev Yaptı

Almanya havayollarında pilotların başlattığı yeni grev dalgası nedeniyle 360 uçuş iptal edildi. Maaş artışı talebinde bulunan Eurowings'ın City Line şirketine bağlı pilotlar dün gece yarısından itibaren 36 saatlik greve başladı.

Pilotlar sendikası Cockpit Vereinigung tarafından başlatılan grev yarın saat 12.00'ye kadar devam edecek. Grev nedeniyle Frankfurt, Düsseldorf, Hamburg, München ve Berlin'den iç hat ile Avrupa'ya uçuşlar iptal edildi.

Pilotlar, Almanya hava yolları Lufthansa ile yapılan maaş artışı müzakerelerinin çıkmaza girmesini protesto ediyor.

City Line ve bağlı olduğu Eurowings şirketi pilotları, Lufthansa'da çalışan pilotlardan ortalama çeyrek oranda daha az maaş aldıkları için zam talep ediyorlar.

Geçtiğimiz aylarda CityLine ve Eurowings'e bağlı yaklaşık 1000 pilot birkaç kez greve gitti. Grevler nedeniyle toplam 1600 uçuş iptal edildi.

Geçtiğimiz hafta Cuma günü ise, 5 gün boyunca grev yaparak yüzlerce uçuşu iptaline yol açan havaalanı ile kabine personeli maaş artış taleplerini Lufthansa'ya kabul ettirerek yeni bir anlaşma sağlamıştı.

08 08 2008

Pilotların Grevi Sona Erdi

Grev, bugün saat 12.00'de sona erdi. Lufthansa şirketinden yapılan açıklamada, grev süresince toplam 500 uçak seferinin iptal edildiği belirtildi.

Pilotların bağlı olduğu Cockpit adlı sendikanın sözcüsü Ilona Ritter, şimdi işverenin yeni bir teklif sunmasını belediklerini, Lufthansa'ya grevi değerlendirmesi için zaman tanınacağını söyledi.

Lufthansa sözcüsü de CityLine yönetiminin pilotlara 18 ay geçerli olmak üzere yüzde 5,5 oranında ücret artışı ve bir defaya mahsus 5 bin ile 7 bin euro arasında ödeme teklifinde bulunduğunu belirtti.

İran'da Lastik İşçileri Grevde

Temmuz ayında İran'ın en büyük lastik fabrikası Kiyân'da 1200 işçi ücretlerinin ödenmemesini protesto etmek için greve gitti. İşçiler sorunlarına dikkat çekmek için Tahran ile İslamşehr arasındaki anayolu lastikler yakarak kestiler ve hükümet politikalarını da protesto eden sloganlar attılar.

İşçilerin eyleminden korkan molla rejimi, kendilerine bağlı polis gücünü (SSF) müdahale için yollayınca lastik işçileri taş ve sopalarla karşılık verdi.

İşçilere gençler ve halk da destek

verdi. Şu an bölgeden sağlıklı bir haber alınmıyor.

Kiyân Lastik Fabrikası işçileri bu yıl 13 Nisan'da da ücretlerinin beş ay boyunca ödenmemesini protesto etmek için greve gitmişler ve Tahran ile Batısı arasındaki yolları lastik yakarak kapatmışlardı. SSF tarafından yapılan müdahale sonucu 1000 işçi dövülerek kaçırılmış, işçilerden bir süre haber alınamamış ve nihayetinde birkaç işçi tutuklanmıştı. İşçilere yapılan bu saldırıda polis, kendilerine yardım etmeyi reddedip Kiyanlı sınıf kardeşlerinin yanında yer alan itfaiyecileri de gözaltına almıştı. Yine Sap Taped Şeker Kamışı Fabrikası'nın beş bin işçisi de Mart'ta ücretlerinin ödenmemesi üzerine greve çıkmıştı.

Filipinler'de Ayakkabı İşçileri Fabrikayı İşgal Etti

Filipinler'in Muntinlupa şehrindeki Ayakkabı üreten Bluestar Şirketi'nin fabrika işçileri çalışma koşullarındaki adaletsizlik sebebiyle şirketin Çinli patronu Jimmy Ong'u, fabrikayı kilitleyerek protesto ettiler. İşçiler, fabrikanın içinde bulunduğu RMT Endüstri bölgesinin kapılarında birbirlerine kenetlenerek etten duvar ördüler.

Sendikayı fabrika yönetimine kabulendirecek kendi üyelerini korumaya çalıştıklarını belirten Bluestar İşçi sendikası başkanı Marlon Vizconde, fabrika yönetiminin dayanılmaz çalışma koşullarına en kısa sürede son vermesi gerektiğini vurguladı. Fabrikadaki sendikaya üye işçiler, Ong yönetiminde altında cinsel taciz olayları olmasından da şikayetçi oldular. İşçiler, cinsel taciz ve şirket yönetiminin sendikalaşmaya karşı tavrını protesto etmenin dışında keyfi olarak işten atılan 43 sendika üyesinin de yeniden eski görevine dönmesini talep ettiler.

İHD İstanbul Cezaevi Komisyonu 2008 yılının ilk 6 ayında zindanlarda yaşanan hak ihlallerini bir rapor halinde kamuoyuna sundu. Raporu özetleyerek yayınlıyoruz:

Hapishanelerde Yaşananlar “Sır” Olarak Kalmasın

Açıldıkları gündün beri sürekli olarak hak ihlalleriyle gündeme gelen hapishanelerle ilgili, İstanbul İHD cezaevi komisyonu olarak 2008’in ilk 6 ayını kapsayan ve şu ana kadar elimize ulaşmış, mektup,faks,başvuru ve tutuklu yakınlarının beyanlarından oluşan hak ihlalleri raporunu sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Uzun yıllardır düzenli aralıklarla hazırlayıp kamuoyu ile paylaştığımız bu raporlara göre işkenceler,kaybolan mektuplar,verilen görüş ve hücre cezaları,sürgün sevkler ve hasta tutukluların tedavi edilmemesi ve benzeri noktalarda bir çok hak ihlali yaşanmaya devam etmektedir.

Genel olarak tüm hapishanelerde sorunlar yaşanmasının yanında F tipi hapishanelerden yapılan başvurulardan, bu hapishanelerde daha yoğun hak ihlallerinin yaşandığına işaret etmektedir. Hasta tutukluların tedavi edilmeyerek ölüme terk edilmeleri,işkencelerin devam etmesi, Türkçe dışındaki dillerde iletişim yasakları,disiplin cezaları, sohbet hakkının kullandırılmaması yada sınırlandırılarak kullandırılması.....vb. olaylar halen önemli şikayet konularındadır(...)

Ayrıca sohbet alanlarına kamera yerleştirilmiş, buna tepki gösteren tutuklulara aylarca sohbete çıkmama ve hücre cezası verilmiştir(...)

Bu arada Siirt hapishanesinde tutuklu bulunan ve yatalak olan 77 yaşındaki Ali ÇEKİN’in tahliyesi yönünde yapılan tüm girişimler sonuçsuz kalmış ve ne yazık ki Ali ÇEKİN 29.07.2008 tarihinde tahliye edilmeden, özgürlüğünden mahrum,demir parmaklıklar arkasında hayatını kaybetmiştir.Ali ÇEKİN’in ölümü bize hasta tutuklularla ilgili gerek meclisteki milletvekillerince gerekse de kamuoyu tarafından oluşturulan gündemin, sadece belli özel kişiler için oluşturulduğu izlenimini vermiştir. (...)

Tekirdağ 1 Nolu F tipi Hapishanesi Hak İhlalleri

1-2007 Aralık ayında mahpusların aranması usulü idare tarafından keyfi olarak değiştirilmiştir. Mahpusların tepkisine neden olan ve her ne sebeple olursa olsun mahpusların hücrelerinden çıkışlarında yapılan ayakkabı araması noktasında yaşanan sorunlar nedeni ile herhangi bir görüş,telefon vs. cezası olmamasına rağmen çoğu mahpus bu haklarından 3-4 aya yakın bir zaman faydalanamamıştır. Bu koşullarda mağdur edilen sadece mahpus değil,aynı zamanda görüşçüleri ve yakınlarıdır. Bu süre içerisinde görüşe giden ailelerin hiç biri görüş yapamamış geri dönmek zorunda kalmıştır.

2-“Sohbet hakkı” genelgesinin yayınlanmasını takip eden bir kaç ay boyunca haftada 9 saat 9 tutuklunun bir araya gelmesi şeklinde uygulanan genelge idare tarafından daha sonra değiştirilerek tutuklu sayısı 7’ye,sohbet saati de 6’ya düşürülmüştür. Halen de bu şekliyle uygulanmaktadır. Mahpusların ayakkabı aramaları sırasında yaşanan sorunlar nedeni ile mahpuslar sohbet haklarını da kullanamamışlardır.

3-Ayakkabı sorununun devam ettiği süreçte de idare tarafından sohbet alanlarına kamera yerleştirilmiş,daha sonrasında kamerayı peçeteye kapatan tutuklulara günlerce hücre cezası,3 ay sohbetten men cezası vb. cezalar verilmiştir. Sohbet alanlarındaki bütün pencereler kaynaklanıp camlar boyanmıştır. Gün ışından dahi yoksun bırakılan bu alanlar sohbet mekanı olarak kullanılamayacak karanlık izbe yerlere dönüştürülmüştür. Şu şekliyle Tekirdağ 1 Nolu F tipinde adli tutuklular dışında sohbete çıkan tutuklu bulunmamaktadır.

4-Tekirdağ 1 nolu F tipinde sürekli olarak yaşanan su sorunu idarenin mahpusların hücrelerde su depolamak için tuttıkları pet şişelerine el koyarak kantinden su satışı yapmamasıyla yeni bir boyut kazanmış, mahpuslar aylarca kirli kuyu suyu içmek zorunda bırakılmıştır.3 kişinin kaldığı hücrelere sıcak su haftada sadece bir gün, yarım saat,soğuk su i-

se günde sadece bir saat verilmektedir. Bu koşullarda yıkanıp temizlenmek bir yana içmek için dahi su verilmesi işkence haline dönüştürülmüştür.

5-Mahpuslara gönderilen gazete, dergi ve kitapların bir çoğu kendilerine ya hiç ya da bazı sayfaları kesilerek alınmış ya da karalanmış olarak verilmektedir. Türkçe dışındaki dillerin kullanıldığı yayınlar için ise, tutuklu tarafından tercüme ettirilmesi ve sayfa başına 60 YTL tercüme ücreti ödenmesi halinde cezaevi idaresi yayını mahpusa verip vermeyeceğine karar vermektedir

6-Gönderilen mektup ve faksler sahiplerine ulaştırılmamaktadır.

Tutukluların dışarıyla en önemli bağıni oluşturan mektup ve faksler kaybedilmekte, karalanmakta veya ilginç gerekçelerle idare tarafından el konulmaktadır.

7-Hemen her talep ve tepkinin soruşturma konusu olduğu F tipi cezaevlerinde tutukluların soruşturmalara yaptıkları itirazlar ve yaşadıkları hak ihlalleri karşısında verdikleri suç duyuruları yerlerine ulaştırılmakta, çoğunlukla kaybedilmektedir. Bu uygulama nedeniyle çoğu tutuklu soruşturmalara itiraz etmemiş sayılmakta, savunma yapmaları engellenmekte ve her seferinde disiplin cezaları almalarına yol açılmaktadır.

8-Mahpusların görüş ve telefonlarda Türkçe dışında bir dilde konuşması yasak, Başbakan kısa bir süre önce tamamen Kürtçe yayın yapacak bir kanal açılmasından bahsederken hapishanelerde aileleri Türkçe bilmeyen tutukluların görüş ve telefon hakları Kürtçe konuşulmasından dolayı engelleniyor, görüşmeler kesiliyor. Sonrasında ise Kürtçe konuştukları gerekçesiyle haklarında soruşturma açılarak görüş yasağı cezası verilmektedir.

9-Mahpusların yer değiştirme talebi olmamasına rağmen zorla hücrelerinden alınarak başka hücrelere konulmakta yada gerekçe gösterilmeksizin başka hapishanelere zorla sevk edilmekteler. Bu sevkler sırasında mahpuslar işkence ve kötü muameleyle maruz bırakılmaktadırlar.

10-Hasta mahpuslar yeterli tedavi imkanı sağlanmamaktadır. Cezaevi revirine çıkabilmek dahi uzun zaman beklemeyi gerektiriyor. Uzun uğraşlar sonunda revire çıkan mahpuslar ise doktorun gayri ciddi yaklaşımları nedeniyle tedavi olamamaktadır. Doktor mahpusun şikayetlerini dahi dinlemeden bir aspirin yazarak “psikolojiktir,geçer” diyerek hücrelerine geri göndermektedir. Doktorun bu tutumu sonucunda hasta mahpusun hastaneye sevk konusuna geç kalınmakta,bu da hayati tehlikelerin meydana gelmesine sebep olmaktadır.

11-Her mahpusun birinci derece akrabaları dışında 3 arkadaşı ile görüşme hakkı da keyfi bir şekilde engellenmektedir. Mahpusun birinci derece akrabaları dışında idareye ismini verdiği 3 kişiyle daha görüş yapma hakkı yasal olarak mevcut olmasına rağmen yine hapishane idareleri tarafından bu hak da gasp edilmektedir. Mahpusun hapishaneye kabulü esnasında bu 3 ismi en geç on gün içerisinde vermesi istenmekte, bu süre içinde bildirilmemesi halinde bu hak kullandırılmamaktadır. Bu noktada yeni tutuklanmış birinden daha hapishaneye adım atar atmaz kendisini cezaevinde ziyaret etme imkanı bulunan 3 kişiyi belirlemesinin güçlüğü yanında, verilen dilekçelerin kaybolması da bu hakkın kullanılmasını engelleyen başka bir faktördür.

12-Tüm bu yaşananların yanında son derece trajik-komik şeylerde yaşanmaktadır.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesindeki Hak İhlalleri

Tekirdağ 2 Nolu F tipi hapishanesinde 1 Nolu Cezaevinden farklı uygulamalar yaşanmaktadır.

İHD Raporu

Yan yana iki hapisshaneden birinde sorun oluşturmeyen bir durum ya da talep diğerinde suç unsuru olarak görülmekte,yasaklanmakta,cezalandırılmaktadır.

Bu durum açık bir şekilde hapisshanelerdeki keyfi uygulamaların boyutunu göstermektedir.

1-Bakanlık tarafından yayınlanan "sohbet genelgesi" uygulanmamaktadır. Yayınlandığı günden bugünü kadar hiçbir şekilde uygulamaya geçilmemiştir.

2-Mahpuslara gardiyan ve diğer hapisshane personeli tarafından "siz teröristsiniz" denilerek psikolojik baskı yapılmakta, hakaret ve tehditlere maruz bırakılmaktadırlar. Psikolojik baskının yanında fiziksel saldırılarda yaşanmakta, çoğu mahpus bu saldırılar sonucunda yaralanmaktadır. Darp edilmiş olanların revire çıkma talebi idare tarafından ancak saldırının üzerinden günler geçtikten sonra yani darp izleri kaybolunca karşılanmakta, idarenin bu tutumu saldırı olduğuna dair herhangi bir doktor raporu alınmasının önüne geçmektedir. Buda yasal işlem (suç duyurusu) yapılması durumunda sonuç alınmaması anlamına gelmektedir.

3-1 Nolu cezaevinde yaşanan su sorunu 2 Nolu Cezaevinde de yaşanmaktadır. Temizlik için haftada iki gün bir buçuk saat verilmesi gereken sıcak su bir saat verilmekte, zaman zaman on günde bir bir saat olarak uygulanmaktadır. Soğuk su ise günde sadece on dakika için verilmektedir. Bu durum duş alma ve çamaşır yıkama gibi ihtiyaçların yeterince giderilmemesi ve ciddi bir hijyen sorunu yaratmaktadır.

4-Hapisshaneye yeni getirilen mahpuslar ilk kabul esnasında gardiyan ve askerlerin saldırısına uğramakta, çıırılçıplak soyularak aranmaktadır.

5-Hasta tutuklular diğer hapisshanelerde olduğu gibi burada da yeterli tedavi imkanlarından yoksun bulunmaktadır. Durumu ağır olan tutukluların hastane sevkleri dahi uzun uğraşlar sonucu ancak gerçekleştirilmemektedir.

Bolu F Tipi Hapisshanesinde Yaşanan Hak İhlalleri

1-Diğer F tipi hapisshanelerdeki hükümlülerin Bolu'da toplanması yönünde bir çalışması olduğunu tahmin edilen Bakanlığın bu amacı çerçevesinde diğer hapisshanelerde hükümlü bulunanlar, zorunlu/sürgün sevk uygulamaları ile Bolu F tipi Hapisshanesine götürülmektedir. Sevkler sırasında görevlilerin mahpuslara saldırarak darp ettikleri, çıırılçıplak soyarak arama yaptıkları bildirilmiştir. Halen sürgün sevklerin devam ettiği ve sevkler esnasında yaşanan hak ihlallerinin aynen devam ettiği izlenmektedir.

2-Hasta mahpuslara yeterli tedavi imkanı sağlanmamaktadır. Tedavi için yüksek miktarda masraf talep edilmekte,tutuklunun para bulamaması durumunda tedavisi yapılmamaktadır.

3-Kürtçe konuşulmasına izin verilmemekte, konuşması durumunda mahpusa mektup ve görüş cezası verilmektedir.

4-Verilen yemekler yetersiz ve kalitesiz olmasının yanında içinden yabancı cisimler çıkmaktadır. Tüm başvuru ve itirazlara rağmen herhangi bir düzelme söz konusu değildir.

5-Verilen dilekçeler kaybedilmekte, kolaylıkla karşılanabilecek bir talep dahi aylarca bekletilmektedir. Bir koliyi yollamak için dahi mahpusun verdiği dilekçeler kaybedilmekte,verilen 3.4. dilekçeden sonra aradan 1-2 ay geçtikten sonra koli postalanabilmektedir.

6-15 günde bir yapılan genel aramalarda gardiyan ve askerler tarafından hücreler darmadağın edilerek aranmakta, mahpusun kıyafet,çarşaf ve yastık gibi eşyalarına ayakkabılarla basılarak ezilmekte,kirletilmektedir. Bir arama esnasında sorun olmayan hücredeki herhangi bir şey başka bir aramada sorun olarak görülmekte,gardiyanlar tarafından keyfi olarak el konulmaktadır.

Edirne F Tipi Hapisshanesinde Hak İhlalleri

1-Mektuplar ya hiç gönderilmemekte ya da neredeyse tamamı karalanmış şekilde gönderilmektedir.

2-Bakanlık tarafından yayınlanan "sohbet hakkı" genelgesi uygulanmamaktadır. Diğer F tipi hapisshanelerde ileri sürülen gerekçeler burada da ileri sürülmektedir.

3-Dışarıda yasal olarak basılan ve satılan bir çok yayının mahpusa verilmesine izin verilmemektedir.

Kandıra F Tipi Hapisshanesinde Hak İhlalleri

1- "Sohbet hakkı" genelgesi uygulanmamaktadır.

2-Mahpuslar gardiyanlar tarafından hakaret ve tehditlere maruz bırakılmakta,"siz teröristsiniz" denilerek baskı yapılmaktadır.

3-Mahpusların yaptıkları suç duyurusu, itiraz vs. resmi işlemlerin takibi için verdikleri dilekçelerin fotokopilerinin kendilerine verilmesi taleplerine "her bir fotokopi için dilekçe yazılması gerektiği" şeklinde cevap verilmiştir. Bu da her işlemin sırf fotokopi çekilecek diye en az bir gün bekletilmesi anlamına gelmektedir. Suç duyurusu ve itiraz gibi acil işlemlerde bu gecikme önemli mağduriyetlere yol açabilmektedir. Mağdurun çözüm için idareden karbon kağıdı istemesi talebi de reddedilmiştir. Bu karara itiraz edilmesi sonucunda Ağır Ceza Hakimince karbon kağıdının "kurumun güvenliği açısından sakınca yarattığı" belirtilerek talep reddedilmiştir.

4-Gazete,dergi, kitap vs. bir çok yayın mahpuslara ulaştırılmamaktadır.

Gebze F Tipi Hapisshanesinde Hak İhlalleri

1-Son süreçte Bakırköy hapisshanesine sevk olma durumuyla günde gelen hapisshanede de bir takım sorunlar yaşanmaktadır. Bunların başında şu an için yaşanan sevkler sırasında meydana gelen onur kırıcı uygulamalar ve saldırılar bulunmaktadır.

2-Yaklaşık 2 yıldır Gebze'de tutuklu bulunan Füsün ERDOĞAN'ın Tekirdağ 2 Nolu F tipinde tutuklu bulunan eşiyle yasal hakkı olmasına rağmen telefonla görüşmesine izin verilmemektedir. Bu durum için yaptığı tüm girişimler, başvurular reddedilmiştir.

Maltepe Çocuk Hapisshanesi

1-Bayrampaşa hapisshanesinin kapatılmasıyla yapılan sevklerde birçok hak ihlali yaşanmıştır. Aileler tarafından yapılan başvurularda, Maltepe Çocuk Hapisshanesine sevk edilen çocuk mahpusların sevkler ve hapisshaneye kabul sırasında saldırıya uğradıkları,zorla çıırılçıplak soyularak arandıkları, tehdit ve hakaretlere maruz kaldıkları bildirilmiştir.

2-Maltepe hapisshanesine yeni götürülen çocuk tutuklulara gardiyanlar tarafından askeri disiplin uygulaması dayatılmış, kabul etmemeleri üzerine hakaret ve küfürlerle maruz bırakılmışlardır.

Sonuç;

*Tecrit insanlık suçudur. F tipi hapisshanelerde uygulanan ağır tecrit ve izolasyonun biran önce kaldırılmasını

*Hasta tutuklular için yeterli tedavi imkanlarının sağlanmasını, hastalığı nedeni ile cezaevinde yaşam sürdürmesi mümkün olmayanlar için tahliye kararı verilmesini ve mevcut tüm hapisshanelerde bulunan tutukluların tam teşekküllü hastanelerde sağlık kontrolünden geçirilerek bu konuda önlem alınmasını,

*Gardiyan ve askerler tarafından tutukluların maruz bırakıldıkları şiddet ve insan onuruyla bağdaşmayan uygulamaların derhal durdurulmasını ve bu suçları işleyen görevliler hakkında gerekli idari ve adli işlemlerin başlatılmasını,

* Mahpusun her tepki ve talebinin disiplin cezası ile karşılanması uygulamasından vazgeçilmesini. Özellikle görüş hakkının, iletişim olanaklarının kısıtlanması veya yasaklanmasına dair disiplin cezası verilmemelidir. Verilen cezalar kaldırılmalıdır.

* Mahpusların yargıya erişiminin engellenmemesini,

* Temel beslenme ve yaşam ihtiyaçlarının karşılanması konusunda yaşanan sorunların giderilmesini,

* "sohbet genelgesi" ile getirilen sohbet hakkının kullanımı önündeki engeller kaldırılmalıdır. Bu genelgenin yayınlandığı dönemde Hapisshanelerde iyileştirmelerin devam edeceğini belirten bakanlığın bu sözünü tutmasını bekliyoruz.

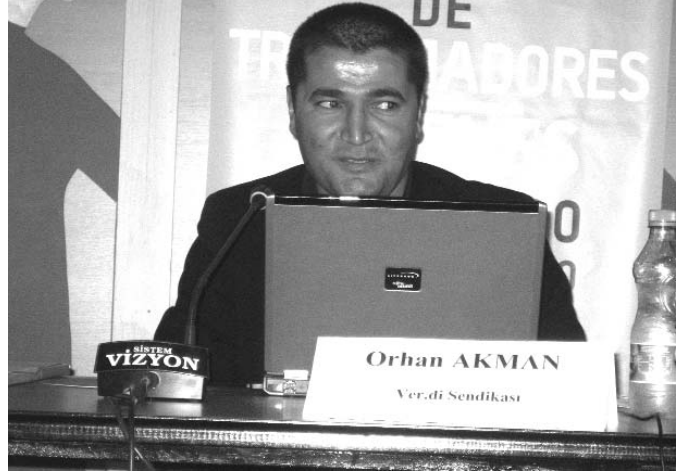
Biz insan hakları savunucuları olarak hapisshanelerde yaşanan hukuksuzlukların takipçisi olmaya devam edeceğiz.

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu

Orhan AKMAN

(Ver. Di Temsilcisi) İle Söyleşi

Sosyalist blokun yıkılması Avrupa'daki sermaye sahipleri ni rahatlattı. Saldırı planını harekete geçirdiler. 19 yıldır bu işi olabildiğince hızlandırmaya çalıştılar. Batı Almanya anti-sosyalizmin kalesi olmuştur her zaman. Sermaye grupları artık öyle bir hal aldı ki, sosyal demokrat hükümetlerin ardından, kimi liberal partiler sendikaları kapatmak lazım gibi talepte bulundular. Toplu iş sözleşmelerini meydanlarda yakalım dediler. Saldırı paketleri hayata geçirdiler. Burada sendikaların özellikle çatı örgütümüz Alman Sendikaları Birliği'nin aldığı rol iyi olmadı. 2004'te 500 bin emekçinin katıldığı eylemler örgütledik. Emekçiler, bunun devamı gelmeli, dedi. Ama Sendikalar Birliği, harekete imza kampanyasına dönüştürdü.

Bu sektörde örgütlenme işçi sınıfının tarihi düşünülürken yeni bir alan. Bu süreç nasıl başladı?

Almanya'da çok da yeni değil. Bu alanda örgütlenen sendikalar İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana faaliyet yürütüyor. Bunun alt yapısı da var tabii. Türkiye'deki perakende satış alanına baktığımızda, burada küçük dükkanlar biçiminde, geriye kalan %20 ise büyük tekellerin payı. Almanya'da ise durum çok farklı. Almanya'da perakende sektörünün %90'ı 6 büyük tekelin elinde. Yüzde on ancak küçük ve orta sektörler. Buralar işçilerin yoğun olarak bir araya geldiği ortamlar oluyor. Real gibi tekstil sektöründeki firmalar. 10 işçiden başlayıp 10 bin işçinin çalıştığı işletmeler söz konusu. Emek ve sermaye çelişkisini farklı bir şekilde yaşıyor. Türkiye'de baba-oğul birlikte çalışıyor, arasındaki çelişki ne olacak. Baba-oğul çelişkisi. Sendikaların bu alanda örgütlenmesi daha kolay batı Avrupa ülkelerinde.

Kadın üye durumunuz nedir?

Bizim sektörde çalışanların çoğunluğu kadın. Biz sendika olarak bir kadın sendikasıyız. Kadınların tercih edilmesinin nedeni, ucuz işgücü olması ve "part time" çalışmaya uygun olması. Aynı zamanda satış konusunda kadınların daha başarılı olduğu bir gerçek. Kapitalistler bunu biliyor ve onları tercih ediyor. Bu sektörde "part time" çalışma yükselmiş durumda. Bunun perakendenin bütün formatlarında görmek mümkün. Tekstilden marketlere kadar.

Bu sektörde çalışan insanların aldıkları düşük ücretlerin yanı sıra yaşlılıkta yoksullaşması anlamına da geliyor. Bizim sektörde çalışan emekçilerin çoğu özellikle kadınlar yoksullaşmakla yüzyüze. Almanya'da 2 ile 3 milyon arasında genç ve çocuk sosyal yardımdan yararlanmak zorunda kalıyor. Sektörden ayrılan insanların böyle bir sorunu mevcut.

Örgütlenme açısından durum nasıl?

Örgütlenmede yaşadığımız sorunlar var. Sendikal çalışmamızın tarihi eski olmasına rağmen, insanları örgütlemek zor oluyor. Örgütleyoruz ama o işlerinde kalma süreleri o kadar kı-

sa ki... Bizim 7 üyemiz var. Bu insanlar bir yılda değişiyor. Sürekli bir tempoyla çalışmak zorundayız. İki kişi örgütleyor 3 kişi ayrılıyor. En zor örgütlenen çalışma sektörlerinden birisi bu alan. Bir senede şube olarak 700-1000 işçi örgütleyoruz; en az o kadarını kaybediyoruz. Hatta daha fazlasını bile... Rüzgar değirmenlerine karşı mücadele gibi bir şey oluyor. Patronlar kadınların durumunu kullanıyorlar. Almanya'da birçok kadın çocuklarını tek başına yetiştirmek zorunda kalıyor, patron da bunu kullanıyor. İşten atma ile tehdit ediliyor. Korku yalnızca bizim buralarda değil orada da var.

Büyük tekeller pazarın %90'ını elde bulunduruyor. Tekelleşme son noktasına varmış durumda. Türkiye'yi de böyle şeyler bekliyor. Kar ve ciro gelirinin yarısından fazlasını dış ülkelerde kazanıyor. Türkiye onlar için iyi bir pazar. Metro girdi ve daha girmeyi bekleyen birçok tekel var. Onlar girdiğinde küçük dükkanların ayakta kalması mümkün olmayacak. Bu durum toplumsal sorunları beraberinde getirecektir.

Almanya yaşlı bir toplum. Her semtte her mahallede ufak ufak dükkan vardı. Artık buna gerek yok. Üç beş yaşlı için mahalleye dükkan açmak gereksizleşti.

Bu söylediğiniz yaşandığında küçük ve orta ölçekli firmaların batacağı anlamına geliyor.

Evet doğru. Bu hızlanacak. Kapitalizmin ilerlediği tempo, biz sendikalara oldukça zor durumlar yaratıyor. Almanya'da Vallmart vardı biz orada örgütlendik. Ama tutunamadı, Metro satın aldı, en az 20 yeri kapattı. Sendikalı işçilerimiz işsiz kaldığı için sürekli bir sirkülasyon yaşıyoruz.

Sendikaların dinamik yapısı... Sürekli örgütlenmek zorunda olan, sürekli hareketli olan bir durum olumluluk değil mi?

Örgütlenmeyi ileri taşıyacaksınız, kurumsallaşmak önemli. Bir buçuk senedir biz Almanya'da toplu iş sözleşmelerini imzalamıyoruz. Bu Almanya işçi sınıfı tarihinde görülmemiştir. Buna karşı grevler yapıyoruz. 200 bin insanın katıldığı eylemler yaptık, grevler yaptık. Bu koşullar altında grev yapabileme-

Röportaj

Lufthan:

miz için örgütlülük düzeyimizin yüksek olması gerekir. Almanya'nın ikinci büyük sektörü bu. İki milyon altı yüz bin insan çalışıyor. Metal ve elektronik alanından sonra en büyük sektör bu. Toplu iş sözleşmesi imzalamadığımızda bu örnek diğer patronlara da yol gösteriyor.

Almanya'da süreli işçi sayısı azaldı. Adam alınıp, üç ay deneme süresinden sonra işe giriyordu ve sorun olmuyordu. Bazı sektörlerde, tekstilde... Mesela Zara'da 2500 işçi çalışıyor. Onların yüzde 50 sinden fazlası süreli işçi. Greve çağırıldığında işçiyi, patron beni kara listeye alır, işten atar diyor ve katılmayı istemiyor. Grev kırıcıları getiriyor. Özel şirket kuruyor ve bu şirkette yalnızca grev kırıcıları çalıştırıyor. Biz grev yapıyoruz ama o iki üç saat içinde reaksiyon gösteriyor ve satışı devam ettiriyor.

Kadınları korkutmak da söz konusu. Satış elemanlarının büyük bir kısmı kadıinken, yöneticiler erkek oluyor. Ve baskı kuruyorlar.

Olumlu görülebilecek örnek, hareketin taşıyıcısı kadınlar. Ve sahiplenme açısından daha direngen oluyorlar. Çalışan yabancı kadınların sayısı da çok fazla. Türk kadınları daha önceleri temizlik gibi işlerde çalışırken, şimdi kasiyer olarak çalışmaya başladılar. Orası açısından en düşük ücretli işlerdir. Yabancıların yoğun olduğu bir sektör. Zara'da yaptığımız grevde Münih'te 25 işçinin çalıştığı bir işyerinde greve çıkıldı bunların yüzde 18 yabancıydı. Hepsini başka ülkelere göndirdi. Bu hareket onları bir araya getiriyor. Sektörün kendine has sorunları, onca mücadele etmemize rağmen sözleşme imzalamıyor olmamız. Almanya'nın yaşayacağı sorunlardan biri bu olacak. Türkiye üç sözleşme duruma var. Sektör bazında, birim bazında, brans bazında. Bizim bir sektörde 400 bin insan yaşıyor, toplu sözleşme bu 400 bin kişiyi kapsıyor. Kapsam dışı kimse kalmıyor.

İşçi, bana ne kazandırıyor, diyor. İki adım geriye gidip bakmam lazım. Niye işçi sınıfını örgütleyemiyoruz. Sermaye saldırılarını arttırmış olması yeterli bir açıklama değil. Çalışma yöntemlerimize bakmamız lazım. Almanya işçileri şöyle düşünüyor, ben bir yere üye oluyorum, onlar da benim işimi çözer. Havaletmişler sendikalara.

Dikkat ederseniz Almanya'da Schöreder iktidarı asıl saldırıları yaptı. Bir yere üye olmak yetmiyor. Çık

kardeşim, kapının önüne çık, grev yap, boykot yap diye çağırıyoruz. İnsanları tamamen yeni bir hareket kültürüne alıştırmamız gerekiyor.

Önemli örneklerde çalışıyoruz. Bu sektörde 200 bin insanı sokağa dökmek önemli bir olay. Biz iki üç kişinin parçalı çalıştığı işletmelerde insanları bir araya getiriyoruz. Bunların çoğu kadın, hem de yaşlı kadınlar. Bunları harekete geçirmek daha zor oluyor. Tekstil sektöründe 60 gündür grevdeyiz. Oradaki taşeron işçilerin hepsinin kadrolu işçi olmasını sağladık. Taşeron işçiler işi bıraktı yani. Güney Amerika'ya mal gönderemediler. Patron bunları kadrolu yaptı. Ama işçiler greve devam ettiler.

En yoğun saldırı dönemini yaşıyoruz. Ama en hareketli dönem de...

Kadınların yönetime katılımı, grevlerde aldıkları rol, bu alanın içinde yer alan insanlar, sürece nasıl dahil olabiliyorlar? Sürece dahil olabiliyorlar mı yoksa geri planda mı kalıyorlar?

Kadınların örgütlenmesi, görev yapması sorunu uzun zamandır tartışılıyor. Dikkat ederseniz bizim tüzüklerimizde, yönetim organlarında, toplu sözleşme komitelerinde kota zorunluluğu vardır. 10 kişilik komitede 7 kadın bulunmak zorunda. 6 kişi bulduysak 7 kişi boş kalıyor oraya erkek koyamıyoruz. Ben kotaya inanmıyorum. Sorun bununla çözülemez, ama sorunu hep gündemde tutuyor. Ama grevlerde kadınlar biraz daha geç ateşleniyor ama harekete geçtikten sonra sonuna kadar gidiyor. Bu da bir mücadelenin parçası. Zamanla çözülecek bir sorun.

Yönetim sürecine dahil olmada yabancı kadınlarla, diğer kadınların oranı nasıl?

Bu ciddi bir sorun. Kadınların sendika yönetimlerine yer alması meselesi ciddi bir sorun.

Yabancı uyruklu insanın görev alması gerekiyor. Özellikle yabancı kadınların. İnşaat sektöründe çalışan kadın arkadaşlar var. Onlarla konuşuyoruz, onlar da belli şeyler anlatıyorlar. Yabancı bir sendikacı geldiğinde kendilerini daha iyi ifade ettiklerini görüyoruz. Yabancı emekçi kadınların sorunu ile Alman kadın işçilerinin durumu aynı.

Emperyalist ülkelerde kazanılmış olan hakların geri alınması söz konusu. Bir çok anlamda sosyalist dünyanın yarattığı baskı ile yaratılmış olan sosyal kazanımlar yok ediyor. Sınıfın tepkisi ve durumu nedir?

Sosyalist blokun yıkılması Avrupa'daki sermaye sahiplerini rahatlatmıştı. Saldırı planını harekete geçirdiler. 19 yıldır bu işi olabildiğince hızlandırmaya çalıştılar. Batı Almanya anti-sosyalizmin kalesi olmuştur her zaman. Sermaye grupları artık öyle bir hal aldı ki, sosyal demokrat hükümetlerin ardından, kimi liberal partiler sendikaları kapatmak lazım gibi talepte bulundular. Toplu iş sözleşmelerini meydanlarda yakalım dediler. Saldırı paketleri hayata geçirdiler. Burada sendikaların özellikle çatı örgütümüz Alman Sendikaları Birliği'nin aldığı rol iyi olmadı. 2004'te 500 bin emekçinin katıldığı eylemler örgütledik. Emekçiler, bunun devamı gelmeli, dedi. Ama Sendikalar Birliği, hareketi imza kampanyasına dönüştürdü.

1973'te Kars Arpaçay'da doğdu. Ağırbaşlı ve disiplinli olmayı çocukluğunda öğrendi. Maddî nedenlerle ilkokuldan sonra okuyamadı. Küçük yaşta çalışmak için İstanbul'a geldi. Tüm işçiler gibi ezilmekte ve sömürülmektedir. Kafasında sorgular tüm bunları, çıkış yolu bulamaz. Kürt halkının serhildanları derinden etkiler onu. Devrimcilerle tanışmak, kavgaya katılmak ister. Bursa mitingi sırasında tanışır devrimcilerle. Ve bir daha onlardan hiç ayrılmaz.

Yaşar, halkının kurtuluşunun sadece ulusal mücadeleyle olmadığını kavrar. Bir işçi olarak, sınıfsal temelde verilecek bir mücadelenin kurtuluşa götürdüğünü kavrar. Bu düşünceleri nedeniyle yurtsever arkadaşları tarafından dışlanır, ihanetle suçlanır. Ama o, doğru bildiği yolda tereddütsüz ve tavizsiz yürümeye devam edecektir. Bir leninist olarak tüm gücüyle devrim için savaşır.

25 Ağustos 1993'te bir eylem sonrası bulunduğu ev kuşatılır. Çatışmada tam 14 kurşunla yaralanmıştır. Ama o, sedyede bile slogan atmaya devam eder: "Yaşasın Partim TKEP/L!" İki gün boyunca işkenceli sorgularda hep aynı sloganı haykıracaktır. Ve 27 Ağustos'ta ölümsüzlüğe kanat açar. Başı dik, sloganları kulaklarda..

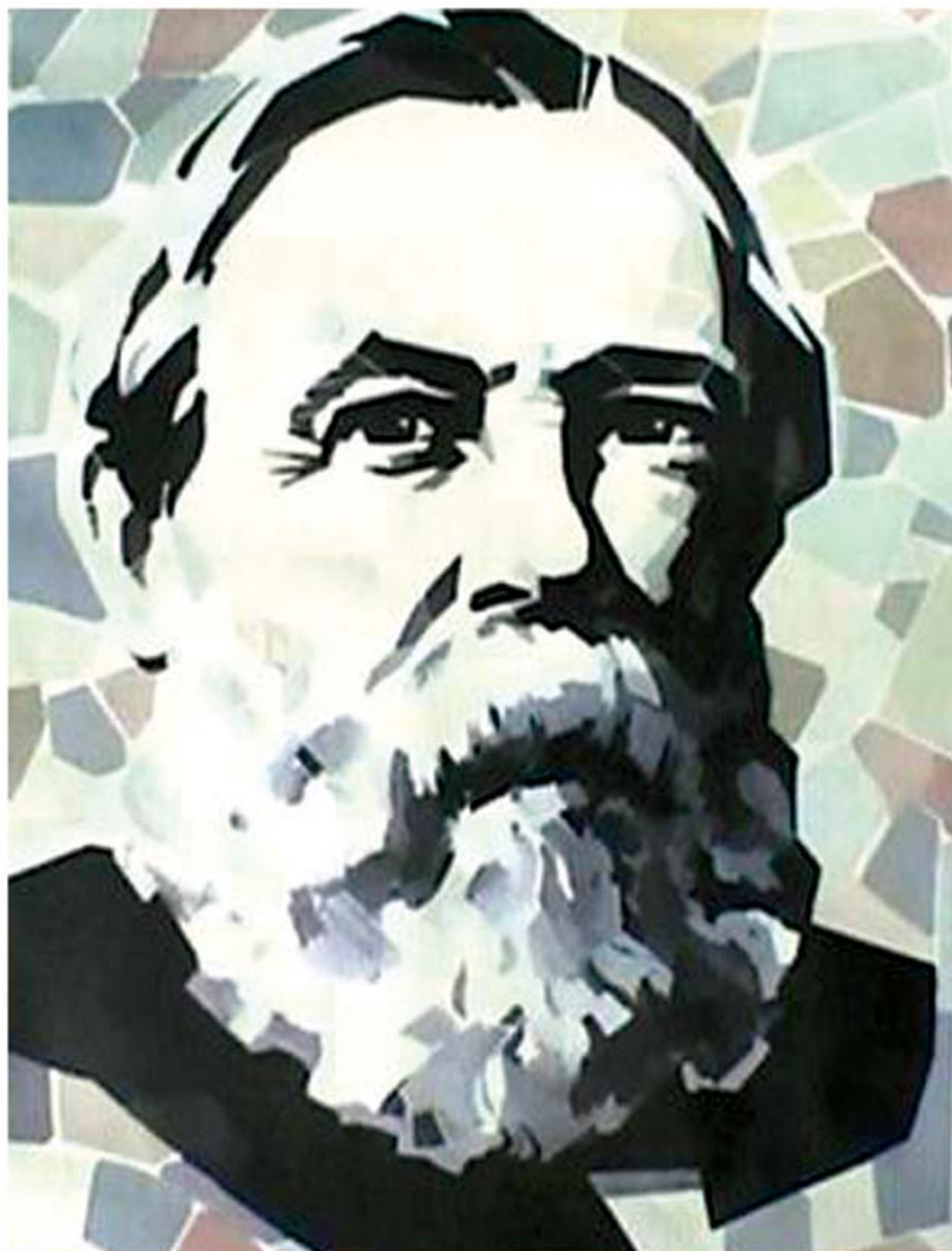
Yaşar Bulut (Ağit / Hasret) 1993

"Qui Vivra Verra
Et Çaira Et Çaira"

Ve İşler Yoluna Girecek
Yaşayanlar Görecek
Yaşayanlar Görecek

*Kuşatma altında, düşmanın tüm silahları üzerine çevriliyken
Leninistlerin son sözünü söyledi Ağit.
Kürt halkının yiğit bir savaşçısı
olarak çıktığı devrim yolunu büyük bir cesaret ve kararlılıkla yürüdü. Hiç arkasına bakmadan daima ileriye,
daima zafere dikti gözlerini. Leninist bir işçi olmanın ve yeni bir dünya için savaşmanın onuruyla göğüsledi ipi.
Faşizmin işkencehanelerinde katledilmeden önce proletaryanın devrimci sınıf partisinin adını haykırdı cellatların suratına.*

Asla teslim olmadı; asla yolundan dönmedi. Son nefesine kadar devrim için, halkların mücadele birliği için yaşadı.

Friedrich Engels
28 Kasım 1820 / 5 Ağustos 1895